

காவோர்

9

428
2-53

Happy New Year
"Cavoor"
N. R. Mahalingam

8

அணை

விஜய - சித்திரா
APRIL - 1953

“எங்கே கண்ணு, நீ வாசற்பக்கம் கிளம்பினே கத்திக்கொண்டே?”

குமரனுக்கு மூச்சு வாங்கியது; கிழவருக்குத் திகைப்புத் தட்டியது. “ஏதாவது சொப்பனம் கண்டாயா நீ?” என்றார் அவர்.

“விளக்கை அணைச்சுவிடாதீங்க. அது பாட்டிலே எரிந்துகொண்டிருக்கட்டும்!”

“அப்படியே உன் இஷ்டப்படி! ராஜா!”

“தாத்தா, வீட்டுக்குப் போகலாமென்று கிளம்பிக்கொண்டிருந்தேன் நான். அதனால்தான்கதவுப் புறம் போனேன்!”

“ஏன், திடீரென்று அம்மா, அண்ணன் தம்பி மார்க்கையெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை வந்துவிட்டதா?”

“உங்களுக்கு அடியிலிருந்து சொன்னால் தான் தாத்தா, புரியும்” என்று குமரன் கூறி நிறுத்தினான். ஆவலும் ஆசையும் பொங்க அவனைக் கவனித்தார் கிழவர்.

“ஏன், தாத்தா, நீங்க இதுக்கு முன்னால் என்னைப்போல மூன்று பையன்களைக் கொண்டு வந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கலாமே! அவங்க எல்லாரும் செத்துப்போய் விட்டாங்க, அப்படித் தானே?”

கிழவர் தலை அசைந்தது.

“உங்க கிட்டே என்னைக் கொடுத்தால், நானும் செத்துப்போய் விடுவேன் என்று என் அம்மா விற்குப் பயம் தாத்தா அதனால் என்னை உங்க கிட்டேதரவேண்டாமென்று என் அம்மா அப்பா

கிட்டே சொன்னாங்க. நான் அதெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே படுத்திருந்தேன். இப்போதென்ன வென்றால், அப்பாவும் போய்விட்டாங்களா? அதனாலே அம்மா வேறே வழியில்லாமல் என்னை உங்ககிட்டே தரச்சொல்லி விட்டாங்க.”

வைரவேலர் மனம் படாதபாடு பட்டது.

குமரன்—எனக்கு இப்பொழுது பயமாய் இருந்தது, தாத்தா. அம்மாவும் அப்பாவும் பேசியதையெல்லாம் கேட்டதினாலே, கண் எதிரே யமன் மாதிரியே எருமை மாட்டிலே ஒரு உருவம் வந்தது. மாட்டு முதுகிலே இங்கே செத்துப்போன மூன்று பையன்களும் இருந்தாங்க. யமன் என்னையும் வரச்சொல்லி மிரட்டினான். எனக்குப் பயமாய் இருக்காதா, தாத்தா?”

கிழக்கண்ணிலிருந்து நீர் வழிந்தது.

“நான் செத்துப் போய்விட்டால், அப்புறம் என்ன பண்ணுகிறது தாத்தா? அதுதான் எனக்குப் பயமாய் இருந்தது. இங்கே இருந்தால், யமன் என்னை விடமாட்டான், தாத்தா. நான் போய்விடுகிறேன். அதற்குள்ளேயே நான் எதுக்குச் செத்துப்போக வேண்டும்?”

கிழவர் அமும் குரலில் பேசினார்—“கண்ணு, நீ யெல்லாம் செத்துப் போகக்கூடாது. உன் மாதிரி இருக்கிறவர்களும் செத்துப் போகக்கூடாது. நான்தான் செத்துப்போக வேண்டும் குமரன்—“என்ன, தாத்தா, அப்படிச் சொல் கிறீங்க?”

கிழவர்—“நானும் உயிரோடு இருக்கவேண்டும் என்கிறாயா, குமரா?”

“ஆமாம் தாத்தா” எனக்கூறிய இளைஞனைக் கிழவர் “என் கண்ணே கண்ணு” என்று கட்டிக் கொண்டார். பொக்கை வாயினுள்ளிருந்து பல்லிடுக்கு வழியே கிழச்சிரிப்பு எட்டிப் பார்த்தது.

“நீ இங்கே யிருந்துகொண்டு பயப்பட வேண்டாம்: குமரா, உன்னை விட்டில் கொண்டுபோய் விட்டு வடுகிறேன் சரிதானே?” வைரவேல் முதலியாரின் குரல் கம்மியிருந்தது.

“முதல் மூன்றுபேரையும் போல நானும் செத்துப்போய்விடுவேனென்று முன்பு அப்பாகிட்ட அம்மாதான் சொன்னாங்க, இப்பொழுதோ அம்மாவே என்னைக்கொண்டு வந்து இங்கே தள்ளிவிட்டுச்சொல்லிவிட்டாங்க.”

வைரவேலருக்கு இதெல்லாம் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை.

5

தபால்காரன் குமரன் பெயருக்கிருந்த கடிதத்தை அவன் மாமனிடம் தந்து விட்டுச் சென்றான். “தங்கச்சி!” என்று ஆச்சரியத்தோடு விளித்துக்கொண்டே கடிதத்தைப் பிரித்தான் அண்ணன். வைரவேலர் குமரனுக்கு எழுதியிருந்தார். குமரன்தான் அவரை அநியாயமாய்

“என் கண்ணே கண்ணு”

விட்டு விட்டு ஓடிவந்துவிட்டான்; அவர் இவனுக்கு என்னதான் எழுதியிருக்கிறார், பார்க்கலாம் என்ற ஆவலோடு சிவகாமி கடிதத்தைக் கேட்க வந்து நின்றாள்.

‘அருமைக் குமரா,

ஏற்கனவே உன்னைப்போன்ற மூன்று பச்சிளங் குழந்தைகளைப் பலிகொடுத்திருந்தும், என் அசட்டு ஆசை போகவில்லை. உன்னைக்கொண்டுவந்துவைத்துக்கொண்டேன். நல்லவேளை, நீ என் கண்களைத் திறந்து வைத்தாயே!

நான் எப்போர்ப்பட்ட பாவம் செய்ய இருந்தேன்! நல்ல நாளில் உன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேன் என்று சொன்ன உன் தாயாரிடமிருந்து உன் தந்தை இறந்து குடும்பநிலையில் சிறிது இறக்கம் கண்டதும் உன்னைப் பெற இருந்தேனே. இந்த ஜன்மத்தில் தான் குழந்தை இல்லையென்றால், வரும் பிறப்புகளுக்கும் இவ்வாறெல்லாம் நான் பாவம் சேர்த்துக்கொள்ள இருந்தேனே! வேண்டாமப்பா எனக்குக் குழந்தை. நீ பயப்படாமல் உன் அண்ணன் தம்பிமாருடன், தாய் தமக்கையருடன் சிரஞ்சீவியாய் இரப்பா, எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்; நான் இந்த ஜன்மத்தில் அநாதையாகவே போகிறேன்.

ஆனால், ஒன்று மட்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னிடம் இருந்தால் தான், நீ பயப்பட வேண்டுமே ஒழிய, என் சொத்து நல்லது தானப்பா. அதனால் பயப்படாமல் ஏற்றுக்கொள். என் பங்களாவையும் செல்வத்தில் பாதியையும் உனக்கெழுதி வைத்திருக்கிறேன். மற்றொரு பாதியை மூன்று சம்பாகங்களாகப் பிரித்து’ எனக்குத் தத்துக்கொடுத்துத் தம் குழந்தைகளை இழந்த மூன்று பெற்றோர்களுக்கும் எழுதி வைத்துவிட்டேன்.

எனக்கு மகன் தானில்லை; ஆனால் மகன் இருந்தால் எப்படி கடைசிக் காலத்தில் சொத்தை யெல்லாம் அவனுக்கெழுதி வைத்து விட்டுச் சாவேனோ, அது போல என் செல்வத்தை உனக்களிக்கிறேன். நீ ஏற்றுக்கொள்ளப்பா! எனக்கது போதும்! நான் போய் வருகிறேன். எனக்கென்ன, குழந்தையா? குட்டியா?’

நடுங்கும் கரம் அடியில் கையொப்பமிட்டிருந்தது.

கிழவர் ஊர்-பேர் தெரியாத கோடிக்கணக்கான மக்களினாடே இரண்டறக் கலந்து விட்டார்!

நவயௌவனமளித்து

ஆனந்தமயமான

ஆரோக்கியவாழ்க்கைக்கு

பண்டிட்

D.கோபாலாசார்லுவின்

ஜீவாம்ருதம்

ரத்தத்தை சுத்திகரித்து தசைகளைப் புஷ்டியாக்கி நரம்புகளுக்கு வலுவூட்டி இளமை முக வசிகர ஜ்வலிப்புடன் இவ்வாழ்க்கையின் இன்பம் பெற ஜீவ சக்தியை அதிகரிக்கும் நம்பிக்கையான டானிக்

ஜீவாம்ருதம்

ஆயுர்வேதாஸ்ரமம் லிமிடெட்

மதராஸ் 17.

விஞ்ஞான மேதை டாக்டர் பட்நகர்

கே. ஸ்ரீ.

1912ல் லாகூரில் ஒரு இளைஞர் தம் ஓட்டை ஸைக்கிளை வைத்துக் கொண்டு கல்லூரி மைதானத்தில் மற்ற இளைஞர்கள் வியக்கும்படி சண்டமாருதம் பொழிந்தார். வெறும் வாய் சவடால் அல்ல. தாம் விஞ்ஞானி, ஆனால் என்ன செய்வார் என்பதைப் பற்றியும் விஞ்ஞானத் துறையில் சாதிக்க வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றியும் அளவளாவினார். அந்த இளைஞர் வேறு யாரும் இல்லை; அவர்தான் டாக்டர் சாந்தி ஸ்வரூப பட்நகர்.

விளையும் பயிர் முளையிலே என்கிறார்கள். ஆனால் முளை பிரமாதமாக இருந்து பயிர் சாவியாவது கிட்டத்தட்ட உலகானுபவம். இதற்கு விதிவிலக்கு உள்ளதால்தான் பழ மொழி நிலைத்துள்ளது, டாக்டர் பட்நகரும் அவ்வாறு ஒரு விதிவிலக்கே.

இந்தியாவிலும் விஞ்ஞானத் துறையில் ஏதோ நடக்கிறது என்று பிறநாட்டார் எண்ணுகிறார்கள் என்றால் அதற்கு டாக்டர் பட்நகர் ஓரளவுக்குக் காரணபூதர். இவ்

ருடைய பிரமாத பகற்கனாக்கள் போன்ற திட்டங்கள் தான் இன்று இந்தியா பூராவும் பல ஆராய்ச்சிக் கழகங்களின் ரூபத்தில் நிற்கின்றன. வருங்காலத்தில் பெளதிக ரசாயனத் துறையில் கற்றறிந்தவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் உண்டானால் அதுவும் இந்தக் கழகங்கள் மூலம் தான் ஏற்படும்.

நம் நாட்டில் சோம்பேறி வேதாந்தம் தலைக்கு மீறி இருப்பதால் தான் யார் எந்த நல்ல காரியம் செய்தாலும், அதற்கு வேண்டிய கௌரவம் உடனடியாகக் கிடைப்பதில்லை. “பூ, இவ்வளவு தானா? பணம் இருந்தால் யார்தான் செய்யமாட்டார்கள்” என்று சொல்வது வழக்கம். உண்மையில் “பணம் இருந்தால்?” என்பதைத் துலக்கியவர் டாக்டர் பட்நகர். அதை அவர் எப்படிச் செய்தார் என்று அவரையே கேளுங்கள்.

டாக்டர் பட்நகர் ஒரு பிரபல ரசாயன விஞ்ஞானி. அவர் காலத்தில் அந்தத் துறையில் சில அரிய விஷயங்களை ஆராய்ந்து

அந்தப் பலன்களை “பேடண்ட்” செய்திருந்தார். (பேடண்ட் என்பது புது விஷயக் கண்டுபிடிப்பைச் உரிமையுள்ளதாகச் செய்வதைக் குறிக்கும் சொல்.) பட்நகரின் “பேடண்ட்” விஷயங்களை அட்டாக் எண்ணெய்ச் சுரங்கம் உபயோகித்து, அதற்குப் பதில் **Royalty** என்னும் “விஷயதான ஈடு” கொடுத்தார்கள். அப்படிக்கிடைத்த பணம் 10 லக்ஷம் ரூபாய். இதைத் தம் பணம் என்று பாங்கியில் போடாமல் அதைச் சர்க்காருக்கு ஆராய்ச்சிக்கென்று நன்கொடையாக அளித்தார் டாக்டர் பட்நகர். பகுதியைக் கல்வி நிலையங்களுக்கும் கொடுத்தார்.

டாக்டரின் தாராள குணம் சர்க்காரின் மனதைக் கவர்ந்தது. அதன் பயனாகவே சர்க்கார் விஞ்ஞானத் தொழில் ஆராய்ச்சிக்கெள்ளினில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. டாக்டர் பட்நகரும் கல்லூரியில் வேலை பார்த்து, பிறகு ஆராய்ச்சித் துறையில் இருந்து, பின்னர் சர்க்கார் விஞ்ஞானக் கெளன்ஸிலின் டைரக்டர் ஆனார். 1941ஆம் வருஷம் முதலே அவர் தற்பொழுது உருவாகியுள்ள தேசிய ஆராய்ச்சி நிலையங்களை ஏற்படுத்துவதற்கென்று அப்பொழுதுள்ள பிரிட்டிஷ் சர்க்காரைத் தாறு போட்டார். இரண்டாவது மகாயுத்தம் வந்ததும் பல விஷயங்களுக்கு இந்திய ஆராய்ச்சியும் இந்தியாவில் உள்ள பொருள்களையே உபயோகப்படுத்துவதும் தேவை ஆயின. ஆகவே பட்நகரின் கனவு நனவாக ஆரம்பித்தது. அவர் முயற்சியின் காரணமாக இப்பொழுது இந்தியாவில் பதினொரு ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் இருக்கின்றன. பெளதிகம், ரசாயனம். நிலக்கரி, கண்ணாடி, ரஸ்தா, கட்டிடங்கள், தோல், மின்சார—ரசாயனம், முதலியவைகளைக் குறித்து இந்த நிலையங்களில் இந்தியாவின் பலபாகங்களில் ஆராய்ச்சி நடக்கிறது.

டாக்டர் பட்நகருக்கு எடுத்த காரியத்தை நன்கு நடத்த வேண்டும் என்பது குறி. அவர் மூலம் கட்டப்பட்ட ஆராய்ச்சி நிலையங்களில் பெரிய இயந்திரம் முதல் சிறு ஆணி வரை அப்பழுக்கு இல்லாமல் இருக்கும். தவிர, கட்டிடம் கதவு முதலியவைகளில் ஒரு தூசு தும்பட்டை இருக்கக் கூடாது, ஆம்.

எடுத்த காரியத்தை நன்கு முடிக்கும் திறனும், நிர்வாக ஆற்றலும் உள்ளதால் தான் அவர் பண்டித நேருவின் அன்பிற்குப் பாத்திரமானவர், எனினும் அவரிடம் சாந்தமும், அன்பும் எப்பொழுதும் குடி கொண்

டுள்ளன. யாரையும் அதிர்ந்து எதுவும் சொல்லமாட்டார்.

“எனக்கு இந்தியாவில் விஞ்ஞானத்தையும் தொழிலையும் ஊன்ற வைக்க வேண்டும் என்று ஆசை. நான் தொழில் டிபார்ட்மெண்டில் சம்பந்தப்படாவிட்டாலும், நான் தொழிலுக்கு அதிகம் சேவை செய்திருக்கிறேன்” என்றார் இவர் ஒரு பேட்டியில். இந்தியாவில் எண்ணெய் (பெட்ரோல் போன்றவை) சுத்தம் செய்யும் சாலைகளை ஏற்படுத்துவதில் பட்நகருக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு.

டாக்டர் பட்நகர் லாகூரில் தயால்ஸிங் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயின்று பிறகு **FORMAN XIAN COLLEGE**-ல் பட்டம் பெற்றார். கல்வி புகட்டும் தொழிலில் சில காலம் அவர் இருந்ததால் மத்திய சர்க்காரின் கல்வி இலாகாவுக்குத் தகுந்த காரியதரிசியே.

இந்தியாவில் விஞ்ஞானத்தில் குழந்தை முதல் சிரத்தை உண்டாக்க வேண்டும். இதற்கு ஆங்கிலத்தில் உள்ளதுபோல் எளிய கவர்ச்சிகரமான முறையில் ஆயிரக்கணக்கான புஸ்தகங்கள் தாய் மொழியில் வெளிவர வேண்டும் என்கிறார் இவர்.

கிஸான்களும் விவசாயத்தில் ஆராய்ச்சியின் சாதனைகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இவர் அவா. டில்லியில் பாலம் என்ற கிராமத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சிப் பண்ணையையும், அதையொட்டி ஒரு சோதனைச் சாலையும் பள்ளிக்கூடமும் இவர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். குடியானவர்கள் இவைகளைப் பயன்படுத்தி, பயிரில் உண்டாகும் நோய்களை எளியமுறையில் ஆராயத்தெரிந்து கொண்டு அவைகளைத் தடுத்து விளைச்சலை அதிகமாக்கத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது இவர் ஆசை. இதற்கு விவசாயி பிரமாதமாக விஞ்ஞானியாக இருக்கத் தேவை இல்லை. இந்தச் சோதனை நன்கு பயன்பட்டால் அதை அனுசரித்து இந்தியாவின் பல பாகங்களில் விவசாயச் சோதனைச் சாலைகளும் பண்ணைகளும் அமைக்கவேண்டும் என்பது இவர் திட்டம்.

இந்தியாவில் உள்ள ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் வெறும் மியூஸியம் என்பது தவறு. தொழிலில் உள்ள பிரச்சனைகளை, யுனிவர்ஸிட்டியில் உள்ள சாலைகள் ஆராய்கின்றன. தேசிய ஆராய்ச்சி நிலையங்களின் நிர்வாக போர்டில் பிரபல விஞ்ஞானிகளும் தொழிற் சம்பந்தப்பட்டவர்களும் அநேகர். எங்கள் நிலையங்கள் தினம் தினம் முதிரும் பிரச்சனைகளைக்

கவனித்து ஆராய்ந்து கொடுத்து, பொது ஜனத் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன” என்கிறார் டாக்டர் பட்நகர்.

டாக்டர் பட்நகர் பொதுஜனச் சார்பில் நன்கொடை வாங்குவதில் சமர்த்தர். “முக்காலே மூன்று வீசம் பங்கு நான் தனிக் களிமருந்து பணம் கறந்துதான் நிலையங் களைக் கட்டியிருக்கிறேன். வரும் சில வருஷங்களில் சுமார் 5000 மேதைகள் இந்தியாவில் இந்நிலையங்கள் மூலம் உண்டானால் அது நமக்கு நல்லதல்லவா?” என்கிறார் இவர்.

“விஞ்ஞானிகளும் தொழில்துறை அதிபதிகளும் என் வேலையை மெச்சுகிறார்கள். தொழிற் சம்பந்தமான அலுவல்களை என்னிடம் ஒப்படைத்தால் நான் நம் நாட்டுத் தொழில்களில் புரட்சிகரமான மாறுதல்களை உண்டாக்கிவிடுவேன்” என்றார் டாக்டர் பட்நகர் தொழிலில் விஞ்ஞானத்தைப் புகுத்த முடியுமா, என்பது குறித்து.

டாக்டர் பட்நகருக்கு இரண்டு பையன்களும் இரண்டு பெண்களும் இருக்கிறார்கள், மூத்தவர் விளம்பர இலாகாவில் வேலை பார்க்கிறார். மற்றவர் டாக்டருக்குப் படிக்கிறார்.

கிறார். பட்நகரின் மனைவி எட்டு வருஷங்களுக்கு முன் இறந்துவிட்டார்.

அணு விஞ்ஞானம் குறித்து டாக்டர் பட்நகர் சொன்னார்: “அணுகுண்டு தயாரிக்க நம்மிடம் பணமும் கிடையாது. அந்த உத்தேசமும் நம் சர்க்காருக்கு இல்லை. ஆனால் அணு சக்தி உண்டாக்க அதற்கு வேண்டிய உற்பத்திப் பொருள்கள் நம்மிடம் உள்ளன. அவைகளைக்கொண்டு நாம் சமாதான வழிகளில் அணு சக்தியை உபயோகிக்கக்கூடிய விஷயங்களில் ஈடுபடலாம். ஈடுபடுவோம் என்றும் நம்புகிறேன்.”

பிரபல விஞ்ஞான மேதையான டாக்டர் போஸ் என்னிடம் ஒரு சமீப பேட்டியில் சொன்னார்: “அரிது அரிது, ஆராய்ச்சி செய்தல். அதிலும் அரிது அதற்கு வேண்டிய வசதி செய்துகொடுத்தல். டாக்டர் பட்நகர் இந்த விஷயத்தில் தீர்த்தான்”. நான் டாக்டர் பட்நகரைச் சந்தித்தபொழுது கண் உபத்திரவம் காரணமாகப் படுக்கையில் இருந்தார். “12 வருஷங்களில் நான் லீவே எடுத்ததில்லை; இதுதான் முதல் கட்டாய லீவு” என்றார். “கருமமே கண்ணையினார்” என்ற பழமொழிக்கு உதாரணம் டாக்டர் பட்நகர் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

“கேசரியின்” மூன்று பிரசித்த மருந்துகள்

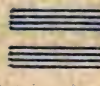

லோத்ரா

கம்பாசய ரோக நிவாரணி

சங்காதோஷம், கீல் வாயு, தூக்கமின்மை, அஜீரணம், மலச்சிக்கல், இருமல், காசம், தலைவலி, முதுகுவலி, முதலியவற்றைக் குணப்படுத்தும்.

அம்ருதா

ரத்த சுத்தி டானிக்

ரத்தசோகை, அஜீரணம், மலச்சிக்கல், மந்தமான மூளை, பலவீனம், படபடப்பு, ஞாபகமின்மை, தெளிவற்ற கண்பார்வை, தலை சுற்றல், சரும ரோகங்கள் முதலியவற்றைக் குணப்படுத்தும்.

அர்க்கா

சிறந்த ஜ்வர நிவாரணி

இன்புளுயன்ஸா, டைபாய்ட், மலேரியா முதலிய ஜ்வரங்கள் குணமாகும் ஈரல் குலைக்கட்டிகளும் குணமாகும்.

விவரங்களுக்கு எழுதுங்கள்:

கேசரி குடிரம் லிமிடெட்

ராயப்பேட்டை

::

மதராஸ்-14

தமிழ்நாடு ஏஜண்டுகள்:—

சீதாராம் ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸ்,

மேலக் கோபுரவாசல், மதுரை.

காட்டுப்பட்டி ஒரு சின்னஞ்சிறு கிராமம். பட்டிக்காடு என்று வழக்கில் இருந்துவரும் சொல்லின் கருத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகக் காணப்பட்ட ஊர். அந்தக் கிராமவாசிகளில் பெரும்பாலோர் எழுத்து வாசனையற்ற மக்கள். தாம் உண்டு — தம் வேலையுண்டு என்று அவர்கள் அமைதியுடன் காலங்கழித்து வந்தார்கள்.

ஊரில் பெரிய பிராசுதார் அம்பலவாணம் பிள்ளை. கிராமத்தின் பெரும்பான்மையான நிலபுலன்களுக்கு அவரே சொந்தக்காரர். படித்தவர்; உலக விஷயங்கள் தெரிந்தவர்; பெரிய விவேகி; வெகுதாராள மனதும், பெருந்தன்மையும் படைத்தவர்; தன்னடக்கத்திலே தமக்கு நிகரற்றவரும் கூட. ஆகவே பெரும்பாலோர் அவரைச் சார்ந்தே வாழ்ந்து வந்ததில் ஆச்சர்யமில்லை. கிராம மக்கள் அனைவருக்குமே அம்பலவாணம் பிள்ளையிடம் பெருமதிப்பு உண்டு; மரியாதையுண்டு; ஆழ்ந்த அன்பும் இருந்தது.

‘கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்கவேண்டா’ என்பது முதுமொழியாயிற்றே? காட்டுப்பட்டியிலும் சிறியதொரு கோயில் இருந்தது. அதற்குத் தர்மகர்த்தா அம்பலவாணம் பிள்ளைதான். புரட்டாசி மாதம் நவராத்திரியின்போது அந்தக் கோயிலில் உற்சவம் நடப்பதும் பரம்பரை வழக்கம்; ஒன்பது நாட்களிலும் விழாக் கொண்டாடுவார்கள்; பத்தாம் நாள் விஜயதசமியன்று சுவாமி புறப்பாடாகி ஊர்வலம் நடக்கும். பிரமாதமான ஆடம்பரங்கள் எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் அந்த ஊருக்குத் தகுந்தபடி—விழா கச்சிதமாகவே நடந்தேறும்.

சூழப்பமின்றி — கவலையின்றி — சஞ்சலமின்றி காட்டுப்பட்டிவாசிகள் நிம்மதியுடனே — கட்டுப்பாட்டுடனே—வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒருநாள் எங்கிருந்தோ அயலூர்காரன் ஒருவன் காட்டுப்பட்டிக்கு வந்து சேந்தான். அந்த ஊரின் செழிப்பையும், மக்களின் ஒற்றுமை மனப்பான்மையையும் கண்டு மலைத்தான். தன் பெயர் மாதவன்’ என்றும், சொந்த ஊர் மலையாள தேசமென்றும் அவன் சொல்லிக்கொண்டான். வாலிப வயதுக்காரன்தான்; ஆசாமி அட்டைக் கறுப்பு. குள்ளமாய் கட்டுக்குட்டாய்க் காணப்பட்டான்; கிராப்புத் தலைதான்; ஒருபுறம் தலைமயிர் புஸ் என்று தூக்கிக்கொண்டிருந்தது.

“மலையாள தேசத்திலிருந்து இந்தப் பட்டிக் காட்டுக்கு ஏனய்யா வந்தே?” என்று யாரோ கேட்டார்கள்.

“அங்கு பொழைப்புக்கு வழியில்லை! வயிறு வளர்க்கலாமென்னு இங்கேவந்தேன்” என்று சொன்னான்.

“உங்க ஊரிலே உனக்குப் பிழைக்க வழியில்லையா!”

“ஆமாம் ஐயா, வறுமை தாண்டவமாடுது”

“சரி—சரி; பெரிய ஐயா கிட்டே போய் கேட்டுக்கோ”

அம்பலவாணம் பிள்ளையை ‘பெரிய’ ஐயா என்று தான் அனைவரும் குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

மாதவன் அவரிடம் சென்று கைகட்டி நின்றான்.

பிள்ளை இவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

“விவசாயம், தெரியுமா உனக்கு?” என்று வினவினார்.

“பழக்கமில்லிங்க”

“படிச்சிருக்கியா?”

“ஏதோ கொஞ்சம் தெரியுமங்கோ”

“இந்த ஊர் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு சொல்லித் தருகிறாயா?”

“அது வராதுங்க”

“பின்னே? என்ன செய்து இந்த ஊரில் பிழைப் பதாக உத்தேசம்?” என்று பிள்ளை கேட்டார்.

“ஏதோ?—உக்கடை வச்ச பொழச்சுக்கலாம் என்று வந்தேனுங்க” என்று பல்லைக்காட்டினான்.

பிள்ளை முன் பின் யோசிக்கவில்லை — அனுமதி அளித்துவிட்டார்.

“சரி போ; உள்ளிஷ்டப்படி செய்துக்க; சாலை யோரமா — கோயிலுக்குப் பக்கத்துலே — ஒரு திடல் இருக்குதல்லவா; அங்கே கடைவச்சிக்கிட்டு பிழைச்சுக்க” என்று இடத்தைக் கொடுத்து விட்டார்.

“உத்திரவுங்க எசெமான்!” என்று அவன் பெரிதாகக் கும்பிடு போட்டு விட்டு அப்பால் நகர்ந்தான்.

இரண்டே நாட்களில், கோயிலுக்கு அருகில், காலியாகக் கிடந்த திடலிலே மண் சுவர்களாலும், கீற்றுகளாலும் அமைக்கப்பட்ட சிறு குடிசை யொன்று தோன்றியது. இரண்டொரு பெஞ்சு களும், ஒருகால் சிறிது முறிந்து அதற்குக் கல்லால் முட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட மேஜை யொன்றும் இன்னும் ஏதோ தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும் அங்கே காணப்பட்டன, அவ்வளவும் அந்தக்கிராம வாசிகளே மாதவனுக்குக் கொடுத்து உதவியவை.

இரு கைகளையும் வீசிக்கொண்டல்லவா அவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்? இருக்க இடமும். பிழைக்க வழியும் அவன் அங்கேயே சம்பாதித்துக் கொண்டு விட்டான்.

மேஜையின் பக்கத்தில் கம்பீரமாக நின்று கொண்டு மையைக் கலக்கிக் கலக்கி, லாகவத்துடன் ஆற்றிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தான். தகரக்குவளை யொன்றில் உத்தூள் போட்டு அதில் வெந்நீரை ஊற்றி, டபடப வென்று தாளக்கட்டுடன் அவன் அதைக் கலக்குவது கண்டு பிரமித்தனர் கபட மற்ற மக்கள்; உயர உயரத்தூக்கி அவன் ஆற்று வது குறித்துப் பெரிதும் வியந்துகொண்டனர்.

சில நாட்களில் — ‘தமிழர் தேரீர் விடுதி’ என்று குறிக்கும் விளம்பரப் பலகை யொன்றையும் கடை வாசலில் மாட்டி வைத்தான் மாதவன்.

“வாங்க அண்ணே! சூடா மசால் வடை இப்ப தான் போட்டு வச்சிருக்கேன்; வந்து ருசி பார்த்து அப்படியே ஒரு கப் டியும் அடியுங்க! அப்புறம் எப்படியிருக்குது பாருங்க!” என்று பிரமாதமாக உபசரிப்பான்.

“என்ன வேலாயுத மண்ணே! திரும்பிக்கூடப் பாக்கமாட்டேங்கறீங்க இந்தப் பக்கம்! தய வில்லே!” என்று சிரித்தபடியே கெஞ்சுவான்.

“என்ன மாமன் பேசாமலே போருரு!” என்று போகிறவரை இழுப்பான்; “என்ன மச்சான்! முகத்தைப் பார்த்தா ரொம்பக் களைப்பா இருக்கி ருப் போலே காணுதே? இந்தா—மொச்சைச் சுண்

டலும், டியும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்; அடா சும்மா வாப்பேன்” என்று ஒட்டி உறவாடு வான்.

மாதவனின் முகமலர்ந்த உபசரிப்பையும், சாதூர்யப் பேச்சையும் கண்டு நாளடைவில் அனை வரும் அவனிடம் மயங்கி விட்டனர். கடைசியில் கூட்டம் பெருகியது; வியாபாரம் அதிகரித்தது; அவன் பேச்சில் மனதைப் பறி கொடுத்துவிட்ட சிலர்—அவனையே கண்கண்ட தெய்வமாகவும் பாவித்து, அல்லும் பகலும் அவனையே சுற்றி வரவும் தலைப்பட்டனர் என்றால் மாதவன் சும்மா இருப்பானா?

விளையாட்டுப்பேச்சிலிருந்து விஷமப் பேச்சுக் குத் துவக்கி விட்டான்:

“என்ன கதிர்வேலு! நேத்து பெரிய ஐயா உன்னை ஒரே அடியாகக் கோவிச்சு இரைந்து கிட்டிருந்தாரே—என்ன சங்கதி?”

“அதுவா? அது பெரிசா ஒண்ணுமில்லேப்பா. அவுங்க வீட்டுத் தென்னந்தோப்புலே ஒரு நெத்து மரத்திலேந்து விழுந்திச்சு; என் மவன் அதைத் தூக்கிக்கிட்டு ஓடியாந்துட்டான், அதுக்காக — திருட்டுவளியிலே அவனைப் பளக்கி உட்டோ தேன்னு என்னைக் கண்டிச்சாரு, நியாயந்தானே?” என்றான் கதிர்வேலு.

மாதவன் ஒருமாதிரியாகச் சிரித்தான். “வெகுசா நியாயத்தையும்—அநியாயத்தையும் நீதான் கண்டு கிட்டாப்புல்லே பேசறியே அப்பேன்? ஒன் மவன் மரத்திலே ஏறியா நெத்தைப் பறிச்சு எடுத்துக்கிட்டான்? அவன் கண் எதிரிலே அது மரத்திலிருந்து விழுந்துச்சு; அவன் விவரமறியாத பிள்ளை; எடுத்துக்கிட்டுப் போனான்? இதுக்குப் பேருதிருட்டா? ஏ, அப்பா! எவ்வளவு வார்த்தைடா அதுக்கு! இந்த காலத்துலே படிச்சவங்க எல்லா ருமே—நம்மமாதிரி படிக்காத முட்டாள்களை— இப்படித்தான் பயமுறுத்தி, ஏமாத்தி, அடக்கி ஆண்டுக்கிட்டுவாராங்க; நாம் பஏமாந்துகிடுகிறோம். இதோ பாரு: கதிர்வேலு! ‘திருடன்’னு தனியா ஒரு ஜன்மம் இல்லை. திருடறவன் ஏன் திருடருன் தெரியுமோ? அவனுக்கு வயத்துக்குகெடைக்க வழி யில்லை; ஒளிஞ்சுக்கிட்டு வந்து எடுத்துக்கிட்டுப் போருன்—நிறைய வச்சிக்கிட்டு இருக்கிறவங்க கிட்டேயிருந்து! தெரிஞ்சு—இல்லேன்னு கேட்டா கொடுப்பாங்களா தம்பி யாராவது? அதனால் தான் ஏறிக்குதிச்சு எடுத்துக்கிட்டுப் போருன்! இப்போ—நான்தான் இருக்கேன்; ஏதோ—மான மாப் பொழக்கிறேன்; வயிறு வளர்க்கிறேன்; திருடச் சொன்னாலும் நான் ஏன் திருடுவேன்? பிழைக்க வழி கிட்டாதவன்—கொல்லைப்புறமா வந்து கொண்டு போனான். அப்படி வாறவன் உங் கிட்டேயும்—எங்கிட்டேயுமா வந்து திருடப்போ ருன்?” என்று விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டி விளக்கினான்.

கூடியிருந்தவர்கள் மாதவனின் பேச்சைக்கேட்டு அயர்ந்து விட்டார்கள். “நீங்க சொன்னதுதான் உண்மையான பேச்சுங்க” என்று இரண்டொருவர் வாய்விட்டுப் பேசி ஆமோதிக்கவும் செய்தார்கள்.

“உள்ள அறிவைப் பலருடன் பேசியும், படிச்சும் விருத்தி செய்து கொள்ளணும் மச்சான்; இல்லாட்டி நமக்கு நாமேதான் சத்துருக்கள்!” என்று உபதேசம் தொடங்கினான் மாதவன்.

‘சூரவளி — ‘சண்டமாருதம்’ — என்றெல்லாம் பெயர்கொண்ட இரண்டொரு மட்டரகப் பத்திரிகைகளையும் வரவழைத்து—தன்னிடம் வருபவர்களுக்குப் படித்துக்காட்டி விளக்கவும் முற்பட்டான்.

நாளடைவில் தமிழர் தேரீர் விடுதி சாதாரண மக்கடையாக இல்லை; ஊர் கூடி விவாதிக்கும் விவகாரஸ்தலமாக மாறி விட்டது; சூழ்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும் சதிகாரரின் சதுரங்க மேடையாக மாறிவிட்டது; உலக அரசியல் விவகாரங்கள் முதல் உள்ளூர் வம்புப்பேச்சு வரை அங்கு அடிபடாத விஷயமே இல்லை. அத்தனைக்கும் தலைமை தாங்கியவன் மாதவனே.

அதலபாதாளத்தில் அமுங்க இருக்கும் தங்களைக் கைதூக்கி விடவந்த மாபெருந் தலைவனாகவே மாதவனை ஒரு சிலர் மதித்து நடக்கத் தலைப்பட்டதிலும் ஆச்சர்யமில்லை.

மாதவனின் விஷமங்கள் அம்பலவாணம் பிள்ளைக்கும் தெரியாமலில்லை. அவர் நினைத்திருந்தால் அன்றே அவனை ஊரை விட்டு விரட்டியிருக்கலாம், ஆனால் அப்படிச் செய்ய வில்லை. பொறுமையுடன் பார்த்துக்கொண்டு தானிருந்தார்.

“நேத்துப் பொழைக்க வந்து எசமான்கிட்ட பல்லைக் காட்டிப் பரக்க முழிச்சு நின்ன பயல்—இன்னிக்கு நம்ம கட்டுப் பாட்டைக் கொலைச்சு—ஊரைரெண்டு பண்ணிப் பாழாக்கப் பாக்

கறனுங்க. இப்படியே இவனெசும்மாவிட்டுக்கிட்டிருக்கலாமா!” என்று பிள்ளையிடம் பக்தி மாறாத சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

பிள்ளைசிரித்தார். “கோழி அடிக்கக்குறுந்தடியா? இவனால் என்ன செய்துவிட முடியும்? விஷயம் எவ்வளவுக்குத்தான் முற்றுகிற தென்பதையும் பார்த்துவிடலாமே?” என்றார்.

நவராத்திரி வந்தது,

காட்டுப்பட்டி கிராமக் கோவிலில் விழாவுக்காக ஏற்பாடுகள் அம்பலவாணம் பிள்ளையின் தலைமையில் நடந்துகொண்டிருந்தன.

மாதவன் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருப்பானா? அவன் படித்தவன்—நாலுந் தெரிந்தவனாயிற்றே!

“பாரப்பா காளிமுத்து? ஊரிலே வயக்காடெல்லாம் தண்ணியில்லாமெ காயுது? கோவிலாம், கொளமாம்! சாமியாம்—பூதமாம்? கடவுள்ளு ஒருத்தர் இருந்தால்—அவரும் நியாயம்—நீதியில்லாத அக்கிரமக்காரராகவா இருப்பார்! மழையே இல்லாமல் இப்படிப் பயிரைக்காய விடுவாரா? ஒருத்தனுக்கு வயிறு நிறைய சோத்தைப் போட்டு இன்னொருத்தனைக் குடிக்கக் கஞ்சியுமில்லாமெ சாவ வைப்பாரா? என்னப்பா? நான் பாட்டுக்கு பேசிக்கிட்டேயிருக்கேன்! நீங்கள் எல்லாம் வாயை மூடிக்கிட்டுக் குந்தியிருக்கீங்களே? நான் சொல்றது புரியுதா?”

“ஆமாம்—ஆமாம்—ஆமாம்” என்று காளிமுத்து தலையாட்டினான்..

“பயிருக்குத் தண்ணியில்லை; நம்ம வயத்துக்குச் சொறில்லை—இந்த லச்சணத்துலே சாம்—பூதம்னு சொல்லிக் கிட்டு, கல்லுத் தலையிலே கொடம் கொடமாப் பாலும் தேனும் கொண்டு போய் கொட்டறங்க! அப்படி வீணாகும் அந்தப் பாலை யெல்லாம் நம்மப்போல—நாலு ஏழை எளியவங்க கிட்டக் கொடுத்துக் குடிக்கச் சொன்னா? நமக்குப் பசி

யாறுமில்லே? அவங்க மனசுப்படியே பார்த்தாகூட நம்மையும் அந்தக் கடவுள்தானே படைச்சு விட்டிருக்காரு! நமக்கு கொடுத்தா அவருக்குக் கொடுத்ததாவாதா?—என்ன மாரி முத்து! புரியுதா உனக்கு?"

"ஏ, அப்பா! உனக்குத் தெரியாத விசயமே இந்தப் பூமியிலே இல்லைபோலிருக்குதே? பெரிய ஐயாவுக்குக்கூட இவ்வளவு தெரியாது போலே யிருக்குதே!" என்று வியந்தான் மாரிமுத்து.

"பெரிய ஐயாவுக்கு உங்களை யெல்லாம் நல்லா ஏமாத்திக்கிட்டே யிருக்கத்தெரியும்! அது தெரியாட்டி அவரு காலம் எப்படி ஓடும்? வீரலுக்கூட அசக்காமல்—அதிகாரம் பண்ணிக்கிட்டு—கவலையில்லாமெ சாப்பிட்டுக்கிட்டிருக்க முடியுமா?" என்று சமயம் பார்த்துப் பேச்சை விட்டான் மாதவன்.

"என்ன துணிச்சல் ஐயா உனக்கு? பெரிய ஐயாவையே அடிச்சுப் பேசுறியே?" என்று யாரோ தூக்கி வைத்துப் பேசினார்கள்.

"இதுலே அதிசயம் என்னய்யா? மனிசனுக்கு மனிசன் ஏதுக்காக ஐயாபயந்துகிட்டு நடக்கணும். அவருகிட்டே பணம் இருக்குதுன்னா—நம்ம கிட்டே உழைப்பு இருக்குது?" என்று பெருமதம் பேசினான் மாதவன்.

களங்கமற்ற வானத்திலே, ஒரு மூலையில், சிறு கருக்கல் தோன்றியது; மெதுவாக ஊர்ந்து, லேசாகப் பரவியது.

ஆனந்தமாக வீசிய சீரான காற்றிலே ஒரு சிறிது திருப்பம் கண்டது; சிரித்த காற்று முகம் சுழித்தது; கொஞ்சம் வேகத்துடனே வீசத் தொடங்கியது.

அமைதியாக, தேங்கித் தவழ்ந்த நீர் நிலை சலன முற்று அலை மோத ஆரம்பித்தது.

வான வெளியில் மிதந்த கருமேகங்கள் வேகமாகப் பரவத்தொடங்கி நாற்புறமும் பாய் விரித்தது போல் கவிந்து கொண்டு விட்டன. குளிர் காற்றும் துவங்கியது. முதலில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகப் பெரு மழைத்துளிகள் படபட வென்று விழுந்தன; தொடர்ந்து தூற்றல் பிசு பிசுத்தது; அப்புறம் பெருமழையே பிடித்துக் கொண்டு விட்டது.

காட்டுப்பட்டி கிராமக் கோவிலில் வழக்கம் போல், நவராத்திரி விழா தொடங்கி நடந்து வந்தது; ஆனால் அவ்வளவு உற்சாகமாக நடக்கவில்லை; முழுக்கட்டுப்பாட்டுடன் நடக்கவில்லை; ஏதோ ஒப்புக்கு நடந்தது போலவே தோன்றியது, ஊரில் இருந்த அனைவரும் கோயிலுக்கு ஏகோபித்து வரவில்லை. ஏதோ வந்த பேர்கள் வந்தனர்; வராதவர் வரவில்லை. சிலர் பக்தி செய்தனர்; சிலர் பக்தி பண்ணுபவரைக் கேலி செய்தனர், தான் தோன்றித்தனமாய் பேசியவரும் உண்டு.

Retail Branches:

285, China Bazaar Road,
MADRAS.

71, Pondy Bazaar, T. NAGAR.

“ஊரை இரண்டு பண்ணிவிட்டானுங்க—பிழைக்க வந்த பாவிப்பய!” என்று யாரோ அம்பலவாணம் பிள்ளையிடம் பாதிசகசியமாகத் தெரிவித்தார்.

பிள்ளை வாய்திறவாமல் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“இன்றைக்குச் சுவாமி புறப்பாடாகி ஊர்வலம் வரணுமே? அதுவும் நடந்துவிடுமல்லவா?” என்று ஒருவர் கவலையுடன் கேட்டார்.

“அதுதானே எனக்கும் தெரியவில்லை?” என்று பிள்ளை பதில் சொன்னார்.

“இந்தக் கிராமம் பூராவுமே திரண்டு வந்திருந்து சுவாமி புறப்பாடு செய்வதென்பது பரம்பரை பரம்பரையாக நடந்துவரும் வழக்கம். இந்த வருஷம் என்னடா வென்றால் அநேகர் கோயில் பக்கம் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. வந்தவர்களை வைத்துக்கொண்டே திருப்பணியை நடத்திவிடலாமென்றால்—வராதவர்கள்—வழியில் ஏதாவது கலகம்—கிலகம் செய்வார்களோ—என்றும் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது—ஒன்றுமே புரியவில்லை—” என்றுமுணு முணுத்தார் காரியஸ்தர்.

“கடவுள் நிச்சயித்தபடி தான் அனைத்தும் நடக்கும். நேற்றும், இன்றும், நாளையும் நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு அவனுடையதே, அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட நாம் யார்?” என்று முழு நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்துவிட்டுக் கவலையற்றிருந்துவிட்டார் அம்பலவாணம் பிள்ளை.

சுவாமி ஊர்வலம் வரும் வேளை நெருங்க நெருங்க—அனைவரிடமும் அர்த்தமற்ற ஒரு பரபரப்புக் காணப்பட்டது நடக்குமோ—நடக்காதோ என்ற சந்தேகம்; அத்துடன் எத்தனையோ காலமாக நடந்து வருவது இப்போதும் நிற்காமல்—நடந்து விட வேண்டுமே—என்ற கவலையுங்கூட.

அதற்கேற்றாற்போல்—சமயத்தில் பெரு மழை பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. ஆகாய வெளியையும், பூமியையும் உருத்தெரியாமல் ஒன்றுக்கிக் கொண்டு அஹோமயமாக மழை கொட்டு கொட்டென்று கொட்டியது. வானம் கிடுகிடுக்க—பூமி நடுநடுங்க, பெரும் இடிமுழக்கம்; பெரு மழையையும் மீறிக்கொண்டு எங்கிருந்தோ பாய்ந்தோடி வந்தது பேய்க் காற்று.

அதிவேகத்துடன் வீசிய பெருங் காற்று, பேய்க்காற்றாக மாறி திசையெல்லாம் தவித்துத் தடுமாறி, சுழல்காற்றாகச் சுழன்றுசுழன்று வந்து கடைசியில் சண்டமாருதமாகவே பரிணமித்து விட்டது; மணிக்கு நூறுமைல் வேகத்திலே ஆக்ரோஷத்துடன் ஆர்ப்பரித்தது.

மனிதனால் கற்பனையும் செய்து பார்க்க முடியாத இயற்கையின் மாபெரும் சக்தியிலே அன்று

காற்று உருவிலே வெளிப்பட்டது அணுவிலும் பரமானுவாகும்; அதன் முன்னரே மனிதன் தலை தாக்கி நிற்கமுடியவில்லையென்றால் இயற்கையின் முழு வேகத்தையும் யாரால்தான் தாங்க முடியும்?

பெரும் மரங்களை வேரோடு களைந்து வான வெளியிலே வீசிஎறிந்து விளையாடியது புயல் காற்று; கேவலம்—ஓடுகளும், தகரங்களும் எம் மாதிரி? பெரிய மாடமாளிகைகளை யெல்லாம் மொட்டையடித்து வேடிக்கை காட்டியது சண்ட மாருதம்; குச்சுவிடுகள் குந்தமுடியுமா?

மாலை நேரத்தின் மங்கிய ஒளியிலே தன் விளையாட்டைத்துவக்கிய சூறாவளி இரவு வெகு நேரம் வரை ஓயாமல் குதிபோட்டு விளையாடிக் கொண்டேயிருந்தது. அன்று இரவே—கடைசி இரவாக முடிவடைந்துவிடுமோ என்று கூடத் தோன்றியது. ஆனால் அனைத்துமே காற்றில் கரைந்து இரவில் ஒடுங்கிவிடவில்லை.

மறுநாள் பொழுதும் வழக்கம்போல் புலர்ந்தது. சூரியன் புன்னகை தவழத்தோற்றினான்.

ஆனால் முதல்நாள் கண்ட காட்டுப்பட்டியாகவா தோன்றியது அந்தக் கிராமம்?

அந்தக் கோரத்தை விளக்க வார்த்தைகளே இல்லை.

முக்யமாகக் குறிப்பிடவேண்டியது மட்டும் ஒன்று உண்டு.

‘தமிழர் தேரீர் விடுதி’ இருந்த இடமே தெரியவில்லை. அந்தத் திடலையே காணோம்; கணக்கற்ற பெருமரங்கள் அங்கு மலைபோல் விழுந்துகிடந்தன; அருகே ஓடிய வாய்க்கால் கரைபுரண்டு அந்தத் திடலையே அரித்து அடித்துப் பெரும் பள்ளமாக்கி விட்டிருந்தது.

மாதவனா ஏதோ—மரத்தடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு—உருத்தெரியாமல் நசுங்கி கண்டபிண்டமாகி மகா கோரமாகக் காட்சி கொடுத்ததாம் அவன் சரீரம்.

அப்புறம் அம்பலவாணம் பிள்ளை இப்படிச் சொன்னாராம்:

‘புயல் அடித்ததும் நமது நன்மைக்காகவே தான். உண்மையாகவே நம்மை விழுங்க வந்த உள் புயலை இந்த வெளிப்புயல் வந்து விழுங்கி விட்டது. நாம் காப்பாற்றப்பட்டோம்; இனி மீண்டும் ஒற்றுமையுடன் வாழ முற்படுவோம். அறியாமை வேரற்று வீழ்ந்தது; மீண்டும் அறிவொளி பெற்று நம்பிக்கையுடன் எதிர்நோக்குவோம், கடவுள் கருணை சமுத்திரம்; அவன் உள்ளப் போக்கை யார்தாம் அறிந்து சொல்ல முடியும்?’

குமாஸ்தா

கண்ணன்

இந்திப்பாடங்கள் பெரும்பாலும் சோக ரசத் தயே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன என்ப வெளிப்படையான உண்மை. அதுவும் சமீபத்தில் வந்த பல தமிழ்ப்பாடங்கள் ஒரே சோகக் களஞ்சியங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. அருணா பிலிம்ஸாரின் "குமாஸ்தா" இந்த விதிக்கு விலக்கில்லாமல் இருக்கிறது. இப்படத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரை முக்கிய கதா பாத்திரங்கள் கண்ணனும் கம்பலையுமாக நிற்கிறார்கள்.

பல தமிழ்ப்பாடங்கள் வெற்றிகரமாக வெகுநாள் ஓடாததற்குக் காரணம் நம் படப்பிடிப்பாளர்களின் இந்த, "சோக ரஸப்போக்கு" ஒரு முக்கிய காரணம் என்று நினைக்கிறேன். சமீபத்தில் சினிமா டெக்னீஷியன்கள் சங்கத்தில் ஒரு ரஸமான விவாதம் எழுந்தது. அதாவது, "சென்னை யில் பெரும்பாலும் தனவந்தர்கள் வசிக்கும் மாம்பலம், மயிலாப்பூர் இவ்விடங்களில் சினிமாத்தியேட்டர்கள் மிகுதியாகத் தோன்றாமலிருப்பதும், இருக்கும் சில தியேட்டர்களில் வருமானம் அதிகம் இல்லாமல் இருப்பதும், இதற்கு மாறாக ஏழை ஜனங்கள் வசிக்கும் பகுதிகளில் பல லாபகரமான தியேட்டர்கள் தோன்றியிருப்பதும், ஏன்? என்ற பிரச்சனை எழுந்தது. சங்கத்தின் தலைவரான ராம்நாத் இதற்குக் காரணம் கூறுகையில், தனவந்தர்கள் தங்களுடைய ஓய்வுநேரத்தைச் சந்தோஷமாகக் கழிப்பதற்கு அவரவர்கள் வீட்டிலும், மற்ற இடங்களிலும் வசதிகள் இருப்பதால் சினிமாக்களை அவ்வளவாக நாடுவதில்லை என்றும், ஏழை ஜனங்கள் தங்களது குழந்தையைச் சிறிது நேரம் மறந்து கற்பனை உலகத்தில், சொற்பச் செலவில், சந்தோஷமாகக் கழிப்பதற்குச் சினிமாவைப் பெரிதும் நாடுகின்றார்கள் என்றும் சொன்னார். இது முற்றிலும் உண்மை. இக்காரணத்தினால்தான் சிரிப்பையும், சந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணும் பாடங்களுக்குப் பெருவாரியான ஆதரவு கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். இதற்கு உதாரணமாக, சமீபத்தில் வெளியான "கல்யாணம் பண்ணிப்பார்" என்னும் ஹாஸ்யப் படத்தைச் சொல்லலாம்.

இந்தியனுடைய வாழ்க்கையிலும், மனப்பான்மையிலும் சோகமே சற்று மேலீடாக உள்ளது. இந்த நிலையில் சோக ரஸ வர்ணனை ஜனங்களைச் சற்றுக் கவர்ந்தாலும், இதற்கு மாறுபட்ட படங்

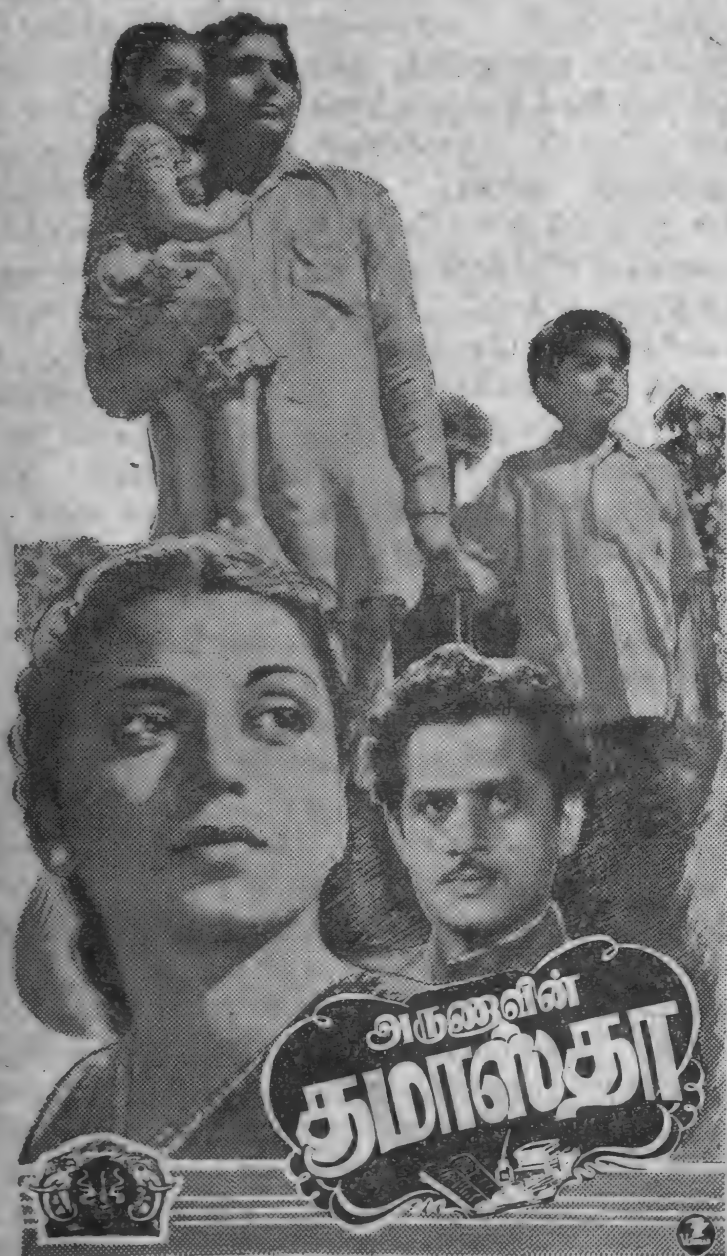
களுக்கே பெருவாரியான ஆதரவு இருக்கிறது என்பது அனுபவபூர்வமான உண்மை.

சதா வறுமையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ரங்கநாதன் என்னும் குமாஸ்தா; அவனுக்குப் பொறுமையே உருவெடுத்து வந்த ஒரு மனைவி; இரண்டு குழந்தைகள், படுக்கையாகப் படுத்திருக்கும் தகப்பனார், வேலையில்லாமல் இருக்கும் ஒரு தம்பி, கல்யாணமாகாமல் இருக்கும் வயதுவந்த ஒரு தங்கை; இவர்களைக்கொண்ட ஒரு குடும்பம். குமாஸ்தா ஒவ்வொரு சிறு விஷயத்திலும் ஊரார் என்ன நினைப்பார்களோ என்று பயந்து நடக்கும் ஒரு மானி. தம்பியோ, அண்ணன் இந்தமாதிரி நடப்பதனால்தான் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட அவதிகள் எல்லாம் என்று பயின்றிச் சொல்லிப் போராடுபவன். எவ்வளவு முயற்சிசெய்தும் பெண் கலியாணமாகாமல் இருப்பதை நினைத்து, தந்தை சதா ஏங்கி உருகுபவர். அழகு, சாந்தம், சீலம் இவை ஒருங்கே படைத்த தங்கை சுசீலாவோ சதா தன் நிலையை நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் உகுப்பவன்.

குமாஸ்தா வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும் பங்களாவில் உள்ள ஜமீந்தார் மகன் ரவி சுசீலாவை நேசித்து, தன் பெற்றோர்களுக்கு விருப்பமில்லாதபோதும் அவனைத் தான் மணப்பதற்கு இசைய வைக்கிறான். ஆனால் ரவிக்கு அடிக்கடி கடுமையான மார்வலிப்புகள் ஏற்படும் என்பதைப் பெண் வீட்டார் அறியார். கலியாண தினத்தன்று மாப்பிள்ளையின் இந்தக் கோளாறை எவ்விதமோ தெரிந்துகொண்ட தம்பி கோபு, அண்ணாவிடம் சொல்லி, கல்யாணத்தை உடனே நிறுத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறான். குமாஸ்தா பிள்ளை வீட்டாருக்கும் ஊராருக்கும் பயந்து வாளாவிருக்க, கலியாணம் நடந்துவிடுகிறது. கலியாண தினத்தன்று, களிப்பு மிகுதியால் ரவிக்கு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு, மார்வலிப்பு உண்டாகிறது. டாக்டர் படுக்கையை விட்டு அசையக்கூடாது என்றும் பூரண ஓய்வு அவசியம் என்றும் வற்புறுத்திச் செல்லுகிறார். கலியாண தினத்தன்று இரவு புருஷன் தேக நிலைபற்றி மிக்க சஞ்சலமடைந்த சுசீலா தூக்க மில்லால் மாடியின் வெளிப்புறம் வருகிறாள். அதே சமயம் சற்றுக் குணமடைந்திருந்த ரவியும் அங்கு வந்து மனைவியைச் சந்திக்கிறான். மனைவி எவ்வளவு சொல்லியும் கேளாமல் அவனைத் தன்

வெற்றிகரமான நான்காவது வாரம்

தென்னாடெங்கும்
நடைபெறுகிறது

அருணா பில்ம்ஸ்

மதராஸ் - 17

னிச்சைக்கு ரவி இணங்க வைக்கிறான். பிறகு படுக்கையையடைந்து அச் சம்பவத்தை, வழக்கம்போல் தன் டைரியில் குறித்து வைத்துவிட்டுப் படுத்தவன் பிணமாகிறான். சுசீலாவின் மனக்கோட்டைகள் ஒரே நிமிஷத்தில் இடிந்து நொறுங்குகின்றன. அந்த ஓர் இரவுச் சம்பந்தத்தின் காரணமாகக் கருத்தரித்த அவள் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகி, வீட்டைவிட்டுத் தூரத்தப் படுகிறாள். சின்ன அண்ணனின் பூயற்சியால் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு அவளுடைய வாழ்க்கை ஒருவாறு சீர்படுகிறது. மகள் ராணியும் படித்துப் பெரியவள் ஆகிறாள். அவளால் அவளுடைய வாழ்க்கையிலும் ஆதியில் திறைவாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சம்பவங்கள் மறுபடியும் நடப்பதைக் கண்டு திடுக்கிடுகிறாள். அவமாரித்தின் சின்னம் என்று கலியாணப் பந்தலில் பழை சமத்தப்பட்டு ராணியின் வாழ்க்கையும் புனையவிருக்கும் தருணம், தெய்வ வசத்தால் உண்மை நிரூபிக்கப்பட்டு எல்லாம் இனிது முடிகின்றன.

குமாஸ்தாவின் வாழ்க்கையைவிடத் தங்கையின் வாழ்க்கையே படத்தில் பெரிதும் இடம்பெற்றிருக்கிறது. ஆகையால் படத்தின் தலைப்பு அவ்வளவு பொருத்தமில்லை என்று சொல்லலாம். [தங்கை சுசீலாவாகப் பண்டரிபாய் பெரும்பாலும் நன்கு நடித்திருக்கிறார். சினிமா ரசிகர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்கும் இளம் நடிகர்களுள் பண்டரிபாய் ஒருவர். படத்தின் சில பாகங்களில் இவர் நடிப்பு மிகவும் போற்றத்தக்க முறையில் இருக்கிறது. உதாரணமாக, கலியாண தினத்தன்று இரவு புருஷனின் தேக நிலையை நன்கு அறிந்து அவருடைய கோரிக்கையை மறுத்துத் தழுதழுத்த குரலில் கெஞ்சி மன்றாடுவது உணர்ச்சிதரும்பு இருக்கிறது. இங்கு வசனங்களும், நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. டைரக்டர் R. M. கிருஷ்ணசாமி சுசீலாவுக்கு மறக்க முடியாத அந்த ஓர் இரவை, ரசிகர்களுக்கும் மறக்க முடியாதபடி படம் பிடித்து இருக்கிறார்.

சிறந்த குண சித்திர நடிகர் என்று பெயர் பெற்றிருக்கும் நாகையா குமாஸ்தாவாக நடிப்பது சற்று சுமாராகவே இருக்கிறது. ரவியாக நரசிம்ம பாரதியும், கோபுவாக மனோஹரும் நன்கு நடித்திருக்கிறார்கள்.

படத்தின் ஆரம்பத்திலும், முடிவிலும் விறுவிறுப்புச் சற்றுக் குறைந்து தென்பட்டாலும், பல ரஸமான பாகங்கள் இருக்கின்றன.

கோடம்பாக்கம் பிலிம் ஸெண்டரில் எடுக்கப் பட்டிருக்கும் இப்படத்தில் ஒலிப்பதிவு சுமார் பின்னணி சங்கீதம் லீலா, வசந்த குமாரி, இவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். குமாஸ்தாவின் சம்சாரமாக வரும் ஜெயம்மா தானே பாடியிருக்கும் முதல் பாட்டு அழகாக அமைந்திருக்கிறது.

நாளுக்கு நாள் அதிக மிருதுவான எழிலோங்கும் சருமம்

ரெக்ஸோனாவிலுள்ள **கேடில்** இந்த அற்புத வேலையைச் செய்யும்

ரெக்ஸோனாவின் கேடில் கலந்த நுரையை உங்கள் சருமத்
தில் நன்றாகத்தேய்த்து, பிறகு கழுவுங்கள். உங்கள் சருமம்
நாளுக்கு நாள் அதிக மழமழப்பும் தெளிவும்
பெறுவதைக் காண்பீர்கள்.

ரெக்ஸோனா

கேடில்* கலந்த சோப் இது ஒன்றே

* சருமத்திற்கு ஊட்டமளித்து மிருதுவாக்கும்
எண்ணெய்களின் பிரத்தியேகக்கலவையின்
ரெஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட பெயர்.

RP. 101-50 TM

ரெக்ஸோனா ப்ரொபிரட்டரி லிமிடெடுக்காக இந்தியாவில் தயாரித்தது.

Cauveri—April 1953

லக்ஷ்மிய புருஷன்

10

‘காதலி ராதையைக் கலங்க விட்டான் மலர்க் கண்ணனே’ என்று பாடிக் கொண்டிருந்தாள் ஹேமா. எதிரில் ஐந்து வயதுச் சிறுமி பிரதிபா அவள் செய்வது போலவே தானும் மழலை மொழியினால் பாடிக்கொண்டு ஆடினாள். எப்பொழுது வந்தாலும் அந்த அறை ஹேமாவின் உபயோகத்திலிருக்கும். வெகு முக்யமான சாமான்கள், அவ்விடமிருக்கும். ராஜா, ஹேமா, அவள் தாயார் மூவரைத் தவிர அவ்வறைக்குள் மற்றவரும் போக மாட்டார்கள். தனக்குத் தனிமை வேண்டும் என்று நினைக்கும் பொழுது ஹேமா தன் அறைக்குச் சென்றுவிடுவாள். அன்றும் காலை வேலைகள் முடிந்து விட்டபடியினால், அன்று இரவு நடக்கும் நடனத்தின் மத்தியில் ஹேமா உடை மாற்றும் சமயம் பிரதிபா ஒரு சிறு நடனம் செய்ய ஏற்பாடு. அதைக்கூட ஒரு முறை செய்யச் சொல்லிப் பார்க்க, குழந்தையுடன் தன்னறைக்குச் சென்றாள். இவள் பாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவ்விடம் வந்த ராஜா பிரேராவைத் திறந்து ஏதோ தேடிக் கொண்டிருந்தான். வரும் பொழுது அவன் முகம் ஒரு மாதிரியாக இருப்பதைக் கவனித்த ஹேமா, பாட்டு முடிந்த பிறகே அவனருகில் சென்று

கே.சுந்தரம்மாள்

‘ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?’ என்றாள். ‘ஒன்றுமில்லை.’ என்றான் குரலில் ஜீவனே இல்லை.

‘என்ன தேடுகிறீர்கள்? வந்தவர்களுக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்தாகிவிட்டதா?’

‘முழு நோட்டுப் பர்ஸ் எங்கே?’ என்றாள்.

‘அது வெறும் தட்டில்தான் வைக்கப் பட்டிருக்குமா? உள்ளறையில் இருக்கிறது!’ என்று சொல்லியவாறு அவள் பக்கத்தில் நின்று எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அதைக் கையில் வாங்கியவன் அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினான். களங்கமற்ற அவளது வதனத்தைப் பார்த்ததும் அவன் மனம் கவலையை மறந்துவிட்டது. ‘உன் நடனம் பார்க்க மஹா வித்வான்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ஹேமா உன் அதிர்ஷ்டம் பற்றி யாவரும் பொருமை கொள்ளுகிறார்கள்!’ என்று நிறுத்தினான்.

‘அதனாலென்ன நமக்கு நஷ்டம்? அதை விடுங்கள். பிரதிபா எப்படி பயமில்லாமல் நிதானமாக ஆடுகிறாள் பார்த்தீர்களா?’

‘உன் பெண்ணல்லவா? மீன் குட்டிக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா? எந்த ராதையை எந்தக் கண்ணன் கலங்கவிட்டானென்று பாடினாய்?’

‘இதென்ன கேள்வி? பாட்டுக்கு ஆள் தேடவில்லை. நான் பாட்டு உள்ளபடி பாடினேன்’ என்றாள்.

'சரி. சற்றுப்படுத்துத் தூங்கிக்கொள். உடம்பு தெம்பாக இருக்கும். இன்று அதிக வேலை செய்யாதே' என்று சொல்லிவிட்டு அருகில் நின்ற குழந்தையைத் தூக்கி முத்தமிட்டு விட்டுச் சென்றான். மடத்தில் அவர்களின் சம்பாஷணையினால் மனம் வெதும்பி வந்தவன் ஹேமாவைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லும் பொழுது நிம்மதியாக வே சென்றான்.

பக்கத்து ஊர் ஜனங்களின் ளைகரியத்தை உத்தேசித்து உத்ஸவம் முழுவதும் கச்சேரியோ நடனமோ ஐந்தரைமணிக்கு ஆரம்பித்து இரவு ஒன்பதரைக்கு முடியும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தான். பத்து நாட்களுக்கும் கம்பெனியில் ஒப்பந்தம் பேசி, பஸ்விடவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

விசாலமான பெரிய மண்டபம் (ஹால்), நடுவில் தூண்களே இல்லாமல் நூதனமாகக் கட்டியிருந்தது. கிழக்கைப் பார்த்துச் சுவரையொட்டி, சீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்கன அநுமத் சமேதராக, சர்வாலங்கார பூஷிதராக, புஷ்பம் கலர்கலரான மின்சார தீபங்களுடன் கூடிய ஒரு விதானத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தார் ஸ்ரீராமச்சந்திரப் பிரபு. அடுத்தாற்போல் ஆடரங்கம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கண்ணைக் கவரும் வர்ணஜால விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஜகஜ்ஜோதியாகத் திகழ்ந்தது மேடை. நான்கு மணியிலிருந்தே ஜனங்கள் கூட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். முதல் வரிசையில் வித்வான்களும், ரசிகர்களும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். எப்பக்கம் திரும்பினாலும் ஒரே தலை மயமாகத் தென்பட்டது. ஜன சமுத்திரத்திலிருந்து ஒலி அலை சரியாக ஐந்தரைமணிக்குத் திரை தூக்கியதும் கம்

என ஓய்ந்துவிட்டது. ஊசி விழுந்தால்கூடக் கேட்கும்படியான அமைதி நிலவியது மேடையின் ஒரு பக்கத்தில் பின்னணி சங்கீதக்காரர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நடுநாயகமாக நட்டுவனரும் அவர் பக்கத்தில் ராஜாவும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சிவஸ்வாமி பிடில், ராஜா புல்லாங்குழல் மூர்த்தியும், விஜயாவும் பதம்பாட அமர்ந்திருந்தார்கள். திரை விலகியதும், அவர் அரணங்

கள் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க, அரக்கும் ஜரிகையும் கலந்த ஆடையுடுத்தி, கைகப்பியவண்ண நின்றாள் ஹேமா.

வழக்கப்படி நட்டுவனாரையும், ராஜாவையும் காலைத்தொட்டு வணங்கிவிட்டு, ஆட ஆரம்பித்தாள். அலாரிப்பு, ஜதிஸ்வரம், ஸ்வரஜித் முதலியவைகளை வரிசைப்பிரகாரம் ஆடிவட்டு வர்ணமும் ஆடினாள். பிறகுதான் பஞ்சரத்னக் கிர்த்தனைகளுள் ஒன்றுகிய ஸ்ரீராகக்கிர்த்தனைக்குப் பாவம் பிடித்தாள். "எந்தரோ மஹானுபாவோ அந்தரிகி வந்தனமு" என்ற பாட்டை மூர்த்தி கீழ்ஸ்தாயியிலும், விஜயாமேல் ஸ்தாயியிலுமாகச் சேர்ந்து பாடினதும், நடனத்திற்கேற்ற உடலமைப்புக் கொண்ட அதிசௌந்தர்யவதியான ஹேமா அனாயாசமாக ஆடினதும் பாட்டின் ஒவ்வொரு பொருளும் உருப்பெற்று வந்து நிற்பது போலிருந்தது யாவர் மனதிலும், வந்திருந்த மஹாவித்வான்களைக் குறித்துச் சொல்லுவது போலமைந்தது அவளது ஆடல்.

அப்பாட்டு முடிந்ததும், மன நிறைவு மிகுதியால் முன் வரிசையிலிருந்த பிரமுகர்கள் கரகோஷம் ஆரம்பித்தனர். ஹேமா உள்ளே சென்றதும் பிரதிபாவின் ஆடல் நடந்தது. குழந்தைமேடை மீது தோன்றினால் கேட்பானேன், யாவர் மனதிலும் ஒரே குதூகலம். கிருஷ்ணன் வேஷம் போட்டிருந்தது மிகப்பொருத்தமாக

இருந்தது. 'ஓடி விளையாடு பாப்பா' என்ற பாட்டிற்கு, எதிரில் நிற்கும் பொம்மையைப் பார்த்துக் கொண்டே அபிநயம் பிடித்தாள். கரகோஷம் மண்டபமே அதிர்ந்தது.

'அடுத்தாற்போல் 'காதலி ராதையைக் கலங்க லிட்டான் மலர்க்கண்ணனே' என்ற பதத்திற்கு ஹேமமாலினியும் பேபி பிரதிபாவுமாக அபிநயம் பிடிப்பார்கள். இதைக் கற்பனை செய்தவர் ஸ்ரீமதி ஹேமமாலினி.' என்று ஒலிபெருக்கியின் மூலம் சிவஸ்வாமி சொன்னதைக் கேட்ட ராஜாவின் முகம் ஆச்சர்யத்திலமிழ்ந்தது, மறுகணம் 'நம்மையறியாமல் ஒரு ஏற்பாடா?' என்ற வருத்தம் தோன்ற நட்டுவனாரைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

'குறிப்பையுணர்ந்த நட்டுவனார், அவள் கற்பனை செய்தது என்பது நீங்களறிந்த விஷயமே, குழந்தையுடன் இன்று ஆட ஏற்பாடு செய்தது நான் தான். திடீரென்று இன்று தான் தோன்றினது. உங்களைப் பார்த்துப் பேச அவகாசமே இல்லாமல் போய்விட்டது' என்றார்.

அவன் மனம் சமாதானமடையவில்லை. காலைச் சம்பவம் சற்று மறந்துபோயிருந்தது. இப்பொழுது மறுபடி கலக்கம். 'மூர்த்தியின் வேலை தான். நம்மைக் கலந்து கொள்ளாதது' என்று எண்ணினான். இருந்தாலும் சமயத்தை வீணாக்கக்கூடாது. குழலூகினான். ஹேமா ராதையாகவும், பிரதிபா கண்ணனாகவும் நடித்தார்கள். கடைசியில் கிருஷ்ணன் ராதையை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சமயம் ஓர் அடிபாக்கியிருந்ததை ஆடிவிட்டு உட்கார்ந்து கொள்ளுவதற்கு முன், 'அம்மா! உக்காந்துக்கோ கட்டிக்கிறேன்' என்றாள் குழந்தை. ஒரே சந்தோஷ ஆரவாரத்தின் நடுவில், மண்டியிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்த ஹேமாவை அணைத்துக் கொள்ளும் காட்சியுடன், மங்களம் பாடி நடனம் முடிந்தது.

வந்திருந்த வித்வான்கள் கற்பித்த நட்டுவனாரையும், ஹேமாவையும் புகழ்ந்து கூறியதுடன், இவைகளுக்கு முயற்சியளித்த ராஜாவைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். அதில் வயது சென்றவரும் சரளமாகப் பேசக்கூடியவருமான ஒருவர் 'இக்குழந்தைக்கு' என்று கேட்டு முடிக்கு முன், 'மிஸ்டர் ராஜாவிற்கு மனைவியாகப் போகிறாள், என்றான் மூர்த்தி.

கடுமையாகத் திரும்பிப் பார்த்தான் ராஜா. எல்லாம் முடிந்து யாவரும் சாப்பாடாகி, அவரவர்கள் படுக்கச்செல்ல மணி பதினொன்றரையாகிவிட்டது. வேலையாட்களை அனுப்பிவிட்டு, கதவுகளைத் தாழிட்டு வந்தாள் ராஜாவின் தாய். சமையலறையில் சாமான்களைச் சரிபார்த்து முடிக்கொண்டிருந்த ஹேமா. 'அம்மா இது ஏது நெய் திறந்தபடி இருக்கே?' என்று கேட்டாள்.

'இவ்வளவு நாழி ஆடிவிட்டு, அலுப்புத் தீர்ப்படுத்துக்கொள்ளாமல் வேலை செய்ய வந்து

விட்டாய்? அப்படியே மூடிவை. என்ன வேலைக் காரர்கள்? சாமான்களைக் கவனிப்பதேயில்லை, போகட்டும். நீ போய்ப் படுத்துக்கொள். எல்லாவற்றையும் நான் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன்.'

'இருவருமாகப் பார்த்தால் சுருக்க முடியும். இருவருமே படுக்கச் சென்றுவிடலாம். உங்களைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் போக மனம் வருமா?'

'ஆமாம். வளைய வளைய வேலை செய்ய வருகிறாய். எனக்கு எவ்வளவோ ஹிதமாக இருக்கிறாய்? எல்லாமிருக்கிறது. ஆனால் முக்யமான விஷயத்தில் துப்பில்லை' என்றாள் அலுப்பாக.

'என்னம்மா சொல்லுகிறீர்கள்?' என்றாள் இரக்கத்துடன். அது வரை அம்மாதிரியான வார்த்தைகள் கேட்டவளல்லவாதலின்.

'சொன்னேன் சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லையென்று. வயது பத்தொன்பது ஆகப்போகிறது. ஒரு புருஷனைத் தன் வழிக்குக் கொண்டு வரச் சாமர்த்தியமில்லை. அழகிருந்தென்ன? ஆட்டமிருந்துமென்ன? ஊரார் வசைச்சொல்லைக் கேட்டுக் கேட்டுக் காது புளித்துவிட்டது இது வரை மறை முகமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்று முகத்திற்கு முன்னேயே கேட்டுவிட்டார்கள். இன்று வரும் நல்ல செய்தி, நாளை வரும் என்று என் மனம் ஏங்கி ஏங்கித் தவிப்பது தான் மிச்சம். இரவு நிலவானாலுமே இருட்டானாலுமே மொட்டை மாடியில் உட்கார்ந்து பேசுவது வழக்கம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, அந்தச் சமயம் போதாதா உன் சக்தியைப் பிரயோகம் பண்ணுவதற்கு ஏதாகிலும் துளி அகப்பட்டால் போதும். அதை வைத்துக் கொண்டு அவனை மடக்கலாம் என்று நானும் எவ்வளவோ இரவு அவ்விடம் வந்து மறைந்து நின்று பார்த்திருக்கிறேன். அப்பா! என்ன வைராக்கியம்? வயது சென்ற கிழவர்கள் கூட இவ்வளவு நிர்ணயமாக நடந்து கொள்ளமாட்டார்கள். என்னவோ உங்களுக்குப் பேசவும் விஷயமிருந்தது. அலுத்துப் போய், கீழே இறங்கு வேன். அவன் தன் ஆட்சியைச் செலுத்துவதற்கு நீ தான் காரணம். என்னால் இனிமல் வெளியில் தலைகாட்ட முடியாது. காசியிலேயே போய் என் காலத்தைக் கழிக்கிறேன். நீயும் அவனுமாகவே எல்லாவற்றையும் கட்டிக் கொள்ளுங்கள்' என்றாள். அன்று மத்தியானம் நாலைந்து பேர் கேட்ட கேள்வியினால் மனம் புண்பட்ட நிலைமையில்.

அது வரை அதிர்ந்து பேசிக்கேட்டறியாதவளின் வாயில் கடுமை மொழிகளைக் கேட்டதும் ஹேமாவிற்குப் பூமி வெடித்துத் தன்னை விழுங்கிவிடாதா? என்று தோன்றினது. நீ தான் காரணம் என்ற குற்றச்சாட்டை மனம் ஆமோதித்தது. தாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மடக்கப் பிரயத்தனம் செய்யப் போக விபரீதமாகப் பேச்சுக் கிளம்ப ஹேதுவாயிற்று.

நாம் மீள முடியாத தங்க வலையில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டோம். 'வலை தங்கம்' என்றால் அவஸ்தை அவஸ்தை தானே' என்று எண்ணிய மனம் கண்ணீர் ததும்பச் செய்தது. நான் என்ன செய்யட்டும் அம்மா? என்றாள்.

'இதைப் பார். உனக்கு உன் அழகை உபயோகப்படுத்தச் சக்தியில்லை அதனால் இந்த மாதிரி வசைச்சொல் என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லுகிறது. கல்யாணம் செய்து கொள்ள இஷ்டமில்லாவிட்டால் விட்டுவிடு. எங்காவது போகிறேன்' என்று கேள். துணிந்து வாதாடு. நாளிருக்கிறேன் உன்னைப் பாதுகாக்க' என்றாள்.

'சரி. உத்ஸவம் முடியும் வரை ஒன்றும் பேச முடியாது. கடைசி நாளன்றே கேட்டு விடுகிறேன்' என்றாள்.

இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். பின்னால் வந்த ஹேமாவினிடம் பண்ணையாள் மாரிமுத்து 'ஹேமா! நம்ம குழந்தை இரண்டாம் மொட்டை மாடியில் இருக்கு. உன்னை செத்தெ வந்துட்டுப் போவச் சொல்லிச்சு' என்றான்.

இது ராஜாவின் தாயின் காதிலும் பட்டது. என்றாலும், மனதிற்குள் சிரித்தவாறே திரும்பிப் பாராமல் படுக்கச் சென்றுவிட்டாள்.

சற்று நின்று சிந்தனை செய்தாள். சமையல் காரன், 'ராஜா இன்று நேராகக் சாப்பிட வில்லை. ரசம் சாதம் மட்டும் சாப்பிட்டார்' என்று சொன்னது நினைவில் வரவே, மறுபடி உள்ளே சென்று, அடுப்பில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பாலைவிட்டுச் சூடாக ஒரு டம்ளர் காப்பியை எடுத்துக் கொண்டு தன்னறைக்குள் சென்று, தலைவலி மாத்திரை ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு மாடிப்படியேறும் ஹேமாவைக் கவனித்த ராஜாவின் தாய்க்கு, 'ஐயோ இந்தப் பெண்ணைக் கடுமையாகப் பேசிவிட்டோமே. தாய் தந்தையற்று நம்மையே கதியென்றிருக்கும் அதற்கு ஆறுதல் யார்? போய் வரட்டும், சமாதானம் சொல்லுவோம்' என்று நினைத்ததுடன், ராமச்சந்திரா இன்னுவது அப்பெண்ணிற்கு இரங்கமாட்டாயா' என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

இரண்டாவது மொட்டை மாடிக்குப் படியேறியதும் ஓர் அறை போலிருக்கும். ஆனால் வரண்டா பக்கம் சுவர்கிடையாது. கோடைக் காலத்தில் காற்றோட்டமாகப் படுத்துக்கொள்ள, சந்திர வெளிச்சம் மேலே படாமலிருக்கும்படி கட்டியது. அவ்விடம் ஒரு சாய்மான நாற்காலியும், மூன்று நாற்காலிகளும் போடப்பட்டிருந்தன. ஹேமா அவ்விடம் வரும் பொழுது சாய்மான நாற்காலியில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான் ராஜா. அவள் வந்ததும், சட்டென எழுந்து கதவைத் தாழிட்டான். ஒரு நாளுமில்லாத இச்செய்கை அவளுக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அந்த இடத்தில் நிலவில்லையானாலும் வெளிப்

புறத்து நிலவின் சாயை ஒருவர் முகம் மற்ற வருக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது கோபத்தினால் கடுமை காட்டின முகபாவம் அவளுக்குச் சற்றே பயத்தை அளித்தது.

கையில் மாத்திரையையும் காப்பியையும் வைத்துக்கொண்டு நிற்கும் ஹேமாவைப் பார்த்ததும், கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த அவன் மனதில் சற்று அமைதி தோன்றிற்று. 'குறிப்பறிந்து நடக்கும் இவளை' என்ற சிந்தனையை,

'ஆறிப்போகுமுன் இதைச் சாப்பிடுங்கள்' என்று டம்ளரை அவன் பக்கம் நீட்டினான்.

'எனக்குத் தலைவலியென்று யார் சொன்னது?'

'ஒருவர் சொல்ல வேண்டுமா? உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் தெரியாதா?'

'என் முகத்தை எப்பொழுது பார்த்தாய்?'

'இதென்ன கேள்வி? ஆறிப்போகு முன் சாப்பிடுங்கள். நீங்கள் இவ்விடம் வரும் பொழுது பார்த்தேன்' என்றான். அப்படியும் அவன் கையை நீட்டி வாங்காதிருக்கவே அவன் வாயருகில் காப்பியைக் கொண்டு போனான். அதற்கு மேல் அவனால் தடுக்க முடியாமல் செய்தது. ஏதோ ஓர் சக்தி. சட்டென மாத்திரையையும் காப்பியையும் வாங்கி, மாத்திரையை வாயில் போட்டுக்கொண்டு மடமடவெனக் குடித்துவிட்டுப் பாத்திரத்தை அவன் பக்கம் நீட்டினான்.

அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, எக்ளைக் கூப்பிட்டதாக மாரி சொன்னானே, என்ன விஷயம்? எனக்கு ரொம்ப அலுப்பாக இருக்கிறது. இன்று சீக்கிரம் அனுப்பிவிட்டால் தேவலை' என்றான்.

'ஆமாம், இப்பொழுதெல்லாம் என்னுடன்பேச அலுப்பாகத்தான் தோன்றும். மூர்த்தியினிடம் பல்லைக்காட்டிக்கொண்டு பேச, குஷியாக இருக்கும்' என்றான்.

இச் சொற்கள் சவுக்காலடித்ததுபோல் இருந்தது. மனதின் சோர்வு, தேகத்தின் அலுப்பு எல்லாம் மாயமாக மறைந்துவிட்டது. 'என்ன சொன்னீர்கள்?' என்று நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

'அகாலவேளையில் அவனுடன் தனியாக நின்று என்னபேச்சு?'

'நீங்களா இவ்விதம் கேட்கிறீர்கள்?'

'நானேதான் கேட்கிறேன். நீ பல்லையினித்துப் பேசுவதை யாராவது பார்த்திருந்தால் என்மானம் கப்பலேறியிருக்கும்'

'தனியாக நின்று பேசவில்லை. எல்லோரும் நடமாடுமிடத்தில் இரண்டே நிமிஷம், இன்று

ஆட்டம் அதியற்புதமாக அமைந்தது. மஹா வித்வான்கள் மிக மிகக் கொண்டாடினார்கள் என்பதைத்தான் சொன்னான். நானும் வந்தனம் கூறினேன். இதிலென்ன தவறு? இதுவரை பேசாத பேச்சு, புதிதாக என்ன வந்துவிடப்போகிறது?'

'பாதி ராத்திரியில் என்ன பாராட்டுதல் வேண்டியிருக்கிறது? அவனுடன் அந்தமாதிரி நின்று பேச உனக்கு லஜ்ஜையில்லை?' என்று பல்லைக் கடித்தான்.

'இன்று என்ன அளவிற்கு மீறி வார்த்தையைச் செலவழிக்கிறீர்கள்? உங்கள் லக்ஷ்யத்தின்படி நான் பேசியதில் தவறு எப்படி சொல்லமுடியும்? உங்களுடன் இரவு இரண்டுமணிவரை தனியாக உட்கார்ந்து பேசவில்லையா? மனதில் களங்கமில்லாமல், பிறர் சொல்லுவதற்காக என்றில்லாமல் சுயமாக, ததரியமாக நடக்கவேண்டுமென்பது தானே உங்கள் உபதேசம், ஆண்பிள்ளைகள் என்றால் மூர்த்தியும் அதில் அடங்கினவன் தானே? இதோ இந்தச் சமயம் கதவைத் தாழிட்டு விட்டுப் பேசுகிறோம், இது தவறில்லையா?'

'என்ன சொன்னாய்? நானும் அவனும் உனக்கு ஒன்றாடி ராஸ்கல்! எதிர்த்தா பேசுகிறாய்' என்று கண்ணத்தில் பளீரென அறைந்துவிட்டான்.

எதிர்பாராமல் பலமாக விழுந்த அடியினால் பொறி கலங்கியது போலிருந்தது. கையினால் கன்னத்தை அழுத்திய வண்ணம் நின்றான். கண்களில் நீர்வடிந்து மேலாடையை நனைத்தது. இன்று விடிந்தது முதல் நமக்கு அவச்சொல் கேட்பது தானா கிடைத்த பலன்? மத்யானம் உக்ராண அறையில் சாமான்கள் எடுக்கும்பொழுது திண்ணையில் நாலைந்துபேர் தன்னைப்பற்றி. முன்பிறந்தகம் சென்றபொழுது வீட்டிற்குள் கேவலமாகப் பேசினார்களே, அதேவிதமாகப் பேசுவதைக் கேட்டபொழுது உள்ளம் கொதித்தது. சற்றுமுன் ராஜாவின் தாயார் தன்னையே குற்றம் சாட்டிப் பேசினாள். இப்பொழுதோ, எவனால் தனக்கு அளவற்ற பெயரும், புகழும் கிடைத்ததோ அவனால் பெண்மை தாக்கப்படுகிறது. சற்றுமுன் அம்மாவினிடம் உதஸவம் முடிந்த பின் கேட்பதாகச் சொன்ன விஷயம் இன்றே இரண்டிலொன்று தீர்ந்துவிடும்' என்ற சிந்தனையில் தவித்தது மனம். தற்சமயம் என்ன செய்வது? என்று குழம்பினான்.

'அதே சமயம் ராஜாவின் மனமும் தாபத்தை அடைந்தது. அடித்த கை விறுவிறுப்பு அடங்கவில்லை. கண்ணருடன் நிற்கும் அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினான். மனதில் எழுந்த ஆத்திரம் சற்றுத் தணிந்தது. மடத்தனமாக அடித்துவிட்டோமே என்ற எண்ணம் தோன்றலாயிற்று. ஆனாலும் அவள் மேலே என்ன சமாதானம் சொல்கிறாள் பார்க்கலாம் என்ற ஆக்ரஹமே மேலெழுந்தது. அந்தச் சமயம்,

“எனக்குத் தெரியும்

லக்ஸ்டாய்லட் சோப் உங்கள்
சருமத்தையும் எழிலோங்கச்
செய்யுமென்று.”

இவ்வாறு கூறுகிறார்

வனஜா

வனஜா கூறுவதாவது:
“இந்த சுத்தமான,
வெண்மையான சோப்
என் சருமத்திற்கு அளிக்
கும் நறுமணத்தை நான்
மிகவும் விரும்புகிறேன்.
சோபைமிக்க சரும
அழகைப்பெற நான் செய்வது
போல் நீங்களும் செய்யுங்கள்.
உங்கள் சருமத்திற்கு லக்ஸு
டாய்லட் சோப்பின் தினசரி
பாதுகாப்பை அளியுங்கள்.”

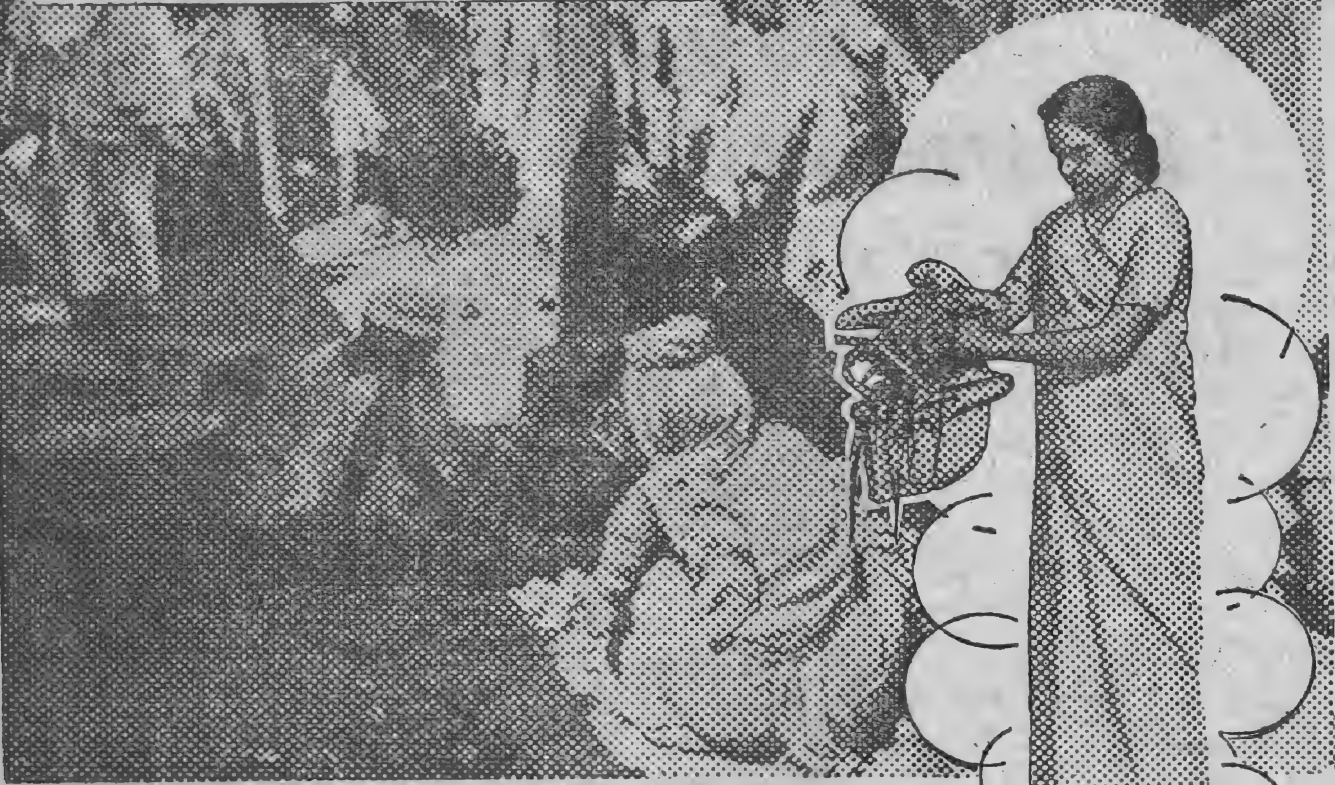

LT9. 371-X30 TM

லக்ஸு
டாய்லட் சோப்

சினிமா நட்சத்திரங்களின்
அழகு தரும் சோப்

தினசரித்தொல்லையான அழுக்கிலுள்ள
கிருமிகளிலிருந்து உங்கள் ஆரோக்கியத்தைக்
காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள்...

லைப்பாயின் பாதுகாக்கும் நுரையினால்!

நீங்கள் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாயிருந்தாலும்கூட,
தினசரித்தொல்லையான அழுக்கிலுள்ள கிருமிகளின்
அபாயத்துக்குள்ளாக நேரிடும். லைப்பாய் சோப்
உபயோகித்துத் தவறாமல் ஸ்னானம் செய்து உங்கள்
ஆரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ளுங்கள். லைப்பாய் சோப்
யின் பாதுகாக்கும் நுரை அழுக்கி
லிருக்கும் கிருமிகளை விரட்டுகிறது,
உங்களை நாளமுழுவதும் புத்துணர்ச்சி
யுடன் இருக்கச் செய்கிறது.

லைப்பாய் சோப்

தினசரித்தொல்லையான கிருமிகளிலிருந்து தனமுன் உங்களைக் காப்பாற்றுகிறது

L. 228-50 TM

'என்னை அடிக்க உங்களுக்கு என்ன உரிமையிருக்கிறது? எந்தத்தவறுக்காக என்னைத்தொட்டு அடித்தீர்கள்? நினைவுதெரிந்த நாள்முதல் சகல மும்பாங்கள்தான் என்று அன்பு செலுத்தினேனே அது தவறு? தாங்களே தெய்வமென்று பக்தி செலுத்தினேனே அது தவறு? எனது முழு அன்பிற்கும் பாத்திரமான தங்களின் விருப்பம் எதுவோ அதுவே என் விருப்பமாக, லக்ஷ்யத்தைக் கடைப்பிடிக்க, உன் உறவு தேவை யென்று தாங்கள் கேட்டதற்காக, அந்த லக்ஷ்யம் காப்பாற்றப்பட உலகத்தாரால் எவ்வளவு வசைச்சொல் கேட்டிருப்பேன், அவையொன்றையும் வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல் உங்கள் விருப்பம்போல் நடந்தது தவறு? என் சகோதரி, தகப்பனார் யாவரையும் மறந்து, அவர்கள் பேச்சைத் தட்டி, உங்கள் தாயார் சொல்லும் புத்தி மதியைக்கூட நிராகரித்துவிட்டு உங்கள் சந்தோஷம்தான் என் வாழ்வின் லக்ஷ்யம் என்று நடந்தேனே அது தவறு? எந்த ஆண்பிள்ளையுடனும் சங்கோசமின்றி, தைரியமாகப் பேசவேண்டுமென்று தாங்கள் கட்டாயப்படுத்தினதெல்லாம் மறந்துவிட்டதா? சற்று நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். மூன்று தடவை, தாங்கள் லக்ஷ்யத்தினின்றும் நழுவப்பார்த்தீர்கள். மனம் தடுமாறின சமயம் நான் முயன்றிருந்தால் உங்கள் கொள்கை ஆடிக்காற்றின் பஞ்சின் நிலைமையை அடைந்திருக்குமென்பதை மறுக்கமுடியுமா? என் உணர்ச்சிகளைக் கொண்டுக்கொண்டு, உங்கள் லக்ஷ்யத்தைக் காப்பாற்ற முற்படும்பொழுது, என் நிலைமை என்னவாகியிருக்கும்? அவை களுக்கெல்லாம் இதுகைம்மாறு? முதலாக நீங்கள் மூர்த்தியை வீட்டில் அழைத்த பொழுதே எச்சரித்தேன். உங்கள் திருப்திக்காக அவனிடம் சகஜபாவமாகப்பேச எவ்வளவு நாள் கஷ்டப்பட்டு முயன்றிருக்கிறேன். 'கற்பகத்தருவை விட்டுக் காஞ்சிரங்காயை உண்ணும் மனம் படைத்தவன்' என்று நீங்கள் நினைத்தபின்பு என் உயிர் இருந்து என்னபயன்? நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு உங்கள் காலடியிலேயே விழுந்திருப்பேன். ஆனால் அதற்கும் எனக்குச் சுதந்திரமில்லை. இறந்தவருக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றியாகவேண்டும். பிரதிபா புருஷன் வீடு சென்றபின்புதான் எனக்கு விடுதலை. அது வரை? என்னால் சிந்திக்கக்கூட முடியவில்லை. லக்ஷ்யபுருஷனே எதற்காக அடித்தீர்கள்? என்ன உரிமை இருக்கிறது?' என்று அழுதவாறு கூறி நிறுத்தினான்.

'அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றவன் எந்த விதத்தில் உரிமை இல்லை?' என்றான் நிதானமாக.

'எப்படி?' என்றான். அழுகை நின்றதுவிட்டது.

அவனை அடிக்கும்வரை அவன் மனம் கோபத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தது. அடித்த கை விறுவிறுத்ததுமேதான் எவ்வளவு கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுத்து விட்டோம் என்ற நினைப்புத் தோன்றலாயிற்று. கோபத்

தின் உச்சநிலை குறைந்து விட்டது. அவள் மட மடவென்று சொல்லி வந்த விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவன் ஹ்ருதயத்தைத் தொட்டன. அதிலே மனம் ஒன்றி உணர்ச்சிவசமாகி விட்டது, அவளை எந்த விதமாகச் சமாதானப்படுத்துவது என்ற பிரச்சனை தோன்றும் பொழுது அவளது கேள்வி உதவியளிக்கவே சட்டென மனதில் தோன்றியதைக் கேட்டு விட்டான். அடுத்த கேள்வி யெழுந்ததும் தயங்காமல் 'நீ என் மனைவி' என்றான்.

'என்ன? வாய் கூசாமல் சொல்லுகிறீர்களே? என்ன அத்தாக்ஷி இருக்கிறது'

'என்ன அத்தாக்ஷி வேண்டும்? உலகிற்கு அறிவிக்கவில்லை; செய்கையில் காட்டவில்லை. ஆனால் நமது மனம் என்றோ ஒன்றுபட்டுவிட்டது. உன்னால் மறுக்க முடியுமா' என்று கேட்டவாறு எதிர்பாராதவிதமாக அவளை அருகினிழுத்து அணைத்துக்கொண்டான்.

அவளையறியாமலே அவள் கைகள் அவன் இடுப்பைச் சுற்றின. தோளின் மீது சாய்ந்து கொண்ட அவளது தான் அடித்த கன்னத்தின் மீது தனது கன்னத்தை வைத்துக்கொண்டான். கொதித்த இரு உள்ளங்களுக்கும் அச்செய்கை சாந்தியைக் கொடுத்தது. சற்றுமுன் நடந்தது கூட அவர்கள் நினைவில் தோன்றவில்லை. பாலை வனத்தில் நெடுநேரம் பிரயாணம் செய்தவர்களுக்குச் சுனைநீரையும் குளிர்ந்த நிழலையும் அடைந்தது போலிருந்தது. அவர்களின் நிலை.

சற்றுப்பொறுத்து ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்த ஹேமாவின் வாயை மூடி, 'ஒன்றும் சொல்லாதே. என்னால் இனி பொறுக்க முடியாது. ஆத்திரத்தில் மதியைப் பறிகொடுத்து மிருகத்தனமாக நடந்து கொண்டுவீட்டேன். லக்ஷ்யம், எனது கொள்கை எல்லாம், மறந்து சாதாரணமாக மனிதனுக்குத் தோன்றும் உணர்ச்சிக்கு வசமாகி விட்டேன். ஹேமா! நீ எனது பொருள். என்னைத் தவிர உன்னிடம் நெருங்கிப் பேச யாருக்கும் உரிமையில்லை என்ற மனப்பான்மை மூர்த்தியைப் பார்த்ததும் தோன்றிவிட்டது. அதுவும் நான் உன்மீது கொண்டிருக்கும் அளவற்ற காதலினால் நேர்ந்ததுதான். உண்மையை ஒளிக் காமல் சொல்லுகிறேன் ஹேமா. நீ சிறு பெண்ணாகவிருக்கும் பொழுது ஏற்பட்ட பாசம் உன் பெண்மை மலர்ந்ததும் பிரேமையாக மாறிற்று, பிரேமாவுக்குத் துரோகம் கனவிலும் நினைக்க விரும்பாத என் மனம், மிகுந்த முயற்சியின் பேரில் கைம்மாறில்லாத தூய அன்பாக மாற்றிக் கொள்ளப் பிரயத்தினப்பட்டேன், வெற்றியும் கண்டேன். நீ என்மீது வைத்திரும் அன்பை பக்தியாகக் கொண்டாலும், நீ வேறு யாரையும் விரும்பமாட்டாய்' என்று என்மனம் என்றோ அறிந்துவிட்டது. கலைக்கே உன் வாழ்வு அர்ப்பணம் 'என்ற முடிவைப் பிரேமாவின் மறைவு

மாற்றிவிட்டது. என்றாலும் கஷ்டப்பட்டு உண்டாக்கிக்கொண்ட தூய அன்பை அப்படியே அனுஷ்டிக்க விரும்பினேன். இயற்கை என்னை ஆட்டுவித்தது. உன் முயற்சியான இயற்கையை வெற்றிகொள்ளச் செய்தது. அம்மா முதலிய யாவரும் ஒரே முகமாகச் சொல்லும் பொழுது மனம் சஞ்சலம் கொண்டாலும் நீயாகக் கேட்கவேண்டுமென்று நானும், நானாகக் கேட்க வேண்டுமென்று நீயும் எதிர்பார்த்தோம். உன்னை உனக்காக, உன் குணத்திற்காக, உன் தூய அன்பிற்காக, என்மனம் சரணடைந்து எத்கணையோ வருஷங்களாகிவிட்டன. மனம் ஒன்று பட்டது என்பதை மறுக்கிறாயா?

‘எதற்காக மறுக்கவேண்டும்? ஆனால் ஒரு சந்தேகம்?’

‘என்ன?’

‘இவ்வளவு நாழி நீங்கள் சொன்னது உண்மையாகவா? அல்லது இன்னும் ஏதாவது பரிகையா?’

‘பரிகைவைக்கும் சக்தி என்னிடமிருந்து அகன்றுவிட்டது. உண்மை நிலை என்பது இது வரையிலுமில்லாத விதமாக இப்பொழுது நீ என் அணைப்பிற்குள்ளிருக்கிறாயே அதுவே உண்மையை உணர்த்தும். இதுமட்டுமல்ல, இந்த நிமிஷம் முதல் நீயும் நானும் கணவன் மனைவி,

நானையதினமே சென்று ஸ்ரீ நாதசர்மாவின் ஆசிரமத்துக்கு வந்து, அடுத்த வாரத்தில் நமது கல்யாணம் நடந்துவிடும். சம்மதந்தானே?’ என்று...

‘நீங்கள் என்னைப் பேசவிட்டால்தானே பதில் சொல்லமுடியும். இவ்வளவு விஷயங்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஏனிப்படி நடந்தீர்கள்? என்னைப் புரிந்துகொண்ட செய்கையா? அல்லது

‘நீ என்னைப் புரிந்துகொண்டிருப்பாயோ என்னவோ, எனக்கு முதலில் உன்னைப் புரிந்து கொள்வது கொஞ்சம் சிரமமாகத்தானிருந்தது. புரிந்து கொண்டதும் என் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதில் தவறில்லை என்று துணிந்தேன்.’

‘எனக்கும் முதலில் உங்களைப்புரிந்து கொள்ள முடியாமலிருந்தபொழுது மிகவும் துன்பப்பட்டேன். புரிந்து கொண்டபிறகே உங்களிடம் மிகமிக நெருங்கிப் பழகலானேன். இப்பொழுதுக்கும் ஆனந்த நிலைமை? அம்மா, பிரேமாவிற்குக் கொடுத்த வாக்கு நிறைவேறி விட்டது’ என்று முடிக்கு முன்,

‘என்ன? உன்னிடமும் வாக்குறுதி பெற்றாளா?’ என்றான்.

உங்கள் குழந்தை வழக்கம் போல் சாப்பிடாவிட்டாலும்

சுறு சுறுப்பின்றி இருந்தாலும், வயிறு பெருத்திருந்தாலும் அது ஈரல், குலைக்கட்டி வியாதியாய் இருக்கலாம். இவ்வியாதி மூன்று வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகளிடம் சகஜம்.

ஜம்மியின்

லிவர்க்யூர்

குழந்தைகளின் ஈரல், குலைக்கட்டி வியாதிகளை குணப்படுத்தும்—
வராமலும் தடுக்கும்

இப்பொழுது

மாத்திரைகளாக

தயாரிக்கப்படுகின்றது

ஜம்மி வெங்கடரமணய்யா அண்டு ஸன்ஸ்
“ஜம்மி பில்லிங்ஸ்,” மைலாப்பூர், மதுரை.

பிராஞ்சுகள்:

பெரிய கடைத்தெரு, தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி;
பெரிய தெரு, கும்பகோணம் மற்றும் இதர இடங்கள்.

‘அப்படியானால் உங்களிடமும் பெற்றுக்கொண்டாரா? இருவரையும் சேர்த்துச் சொல்லவேண்டுமென்ற ஆவல் நிறைவேறாமல் பிராணனை விட்டுவிட்டார் என்ற குறை என்மனதை அரித்து வந்த கவலை விட்டது.’

‘நீ ஏன் என்னிடம் இவ்விஷயம்பற்றிச் சொல்லவில்லை?’

‘நீங்கள் ஏன் சொல்லவில்லை?’

‘அவள் சொன்னதை வெளியிட்டிருந்தால் கடமைக்காக நீ ஒத்துக்கொள்வாய் அது கூடாது என்பதற்காகவே. உன் பதில்?’

‘அந்த ஓலையைத் திருப்பி வாசியுங்கள். அவ் வளவுதான். மிஸ்டர். எனக்குக் காலை வலிக்கிறது சற்று உட்காரலாமா?’ என்றாள் சலுகையாக அடிபட்டதாக ஒரு நினைப்பின்றி.

தன் பிடிப்பைத் தளர்த்திவிட்டு ‘வா! அப்படி நிலவில்போய் உட்காருவோம். கதவு தாழிட்ட படியே இருக்கட்டும்.’ தலையைக் கையில் தாங்கிய வண்ணம் படுத்துக்கொண்டிருந்தவன் எதிரில் உட்கார்ந்திருந்தவனைத் தன்பக்கமிழுத்துக்கொண்டான். அவன் மார்பில் சாய்ந்தவண்ணமிருந்தவளின் கன்னம் அவன் கண்களில் படவே, அவன் மனம் துணுக்குற்றது. ஐந்து விரலும் பதிந்து சிவந்து வீங்கியிருந்தது.

‘சே, என்ன மடத்தனம் செய்துவிட்டேன். விரல் பதிந்துவிட்டதே; ரொம்ப வலிக்கிறதா ஹேமா?’ என்று அன்பு ததும்பக் கேட்டவாறு கன்னத்தில் தனது கையை வைத்தான்.

‘அடிப்பானேன். பிறகு வலிக்கிறதா வென்று கவலைப்படுவானேன்?’ என்றாள்.

‘இன்று காலையிலிருந்து என்மனம் பட்ட வேதனையின் அளவு உனது கன்னத்தில் வடுவாகப் பதிந்துவிட்டது. இன்று மேடைமீது நீ நடனமாடும் சமயம் மட்டும் என் மனம் சற்று நிம்மதியாக இருந்தது. எப்பொழுதுமே, நடனத்திற்காக மேடையில் தாளத்தில் ஓடி வைத்ததுமே உன்னை மறந்துவிடுவாய். அதிருப ஸௌந்தர்யத்துடன் மேடைமீது நீ ஆடும்பொழுது, நீ என் றென்றைக்கும், எப்பொழுதும் நீ ஆடவேண்டும், நான் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்ற நினைப்புத் தோன்றும். சிவனாகவும், பார்வதியாகவும், ராதையாகவும், நீ பாவம் காட்டும் பொழுது, பாவம் தோன்றாமல் அந்தத் தேவதையாகவே தோன்றுவாய். அப்பொழுதெல்லாம்

என்மனதில் உன்னைச் சக்தி அம்சம் பெற்றவள் பூஜைக்குரிய புஷ்பத்தைத் தலையில் குடி வாடவைக்கக் கூடாது’ என்றே தோன்றும். அந்த ஒரு மனப்பான்மையே என் புலனடக்கத்திற்கு உதவிற்று. இன்று காலை அவர்கள் என்னைக் கேட்டபொழுதுகூட இந்த விதமான மனப்பான்மை தான் தோன்றினது. (என்று காலை நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்து, மூர்த்தியைச் சுட்டிக்காட்டினதும் மனம்

பேயாகிவிட்டது. அவர்கள் சொல்லினால் மட்டுமல்ல, கடந்த இரண்டுமாதங்களாக என் வற்புறுத்தலினால் பழகினாலும், நீ அவனுடன் பேசும் பொழுதெல்லாம் என்னையறியாமல் பொருமைக்கனல் தோன்ற ஆரம்பித்தது. காரணம் எனக்கே புரியவில்லை. இன்று ஒரு சமயம் என் லக்ஷ்யத்திற்கான உன் மனதை மூர்த்தி பேதமுறச் செய்துவிடுவானேவென்ற சந்தேகம் தோன்றவே, 'நானே கல்யாணம்' என்று சொல்லிவிடுவது என்று நினைத்தேன். நீ 'எந்தரோ மஹானுபாவோ' பதத்திற்கு ஆடும்பொழுது, அவர்களிருவரும் ஸ்வரம் சாஹித்யம் பாடுவதும், நீ ஜதி பிடிப்பதுமான சமயத்தில் என்மனம் ஆனந்தத்தில் துள்ளியது. அப்பொழுது, கல்யாணப்பந்தத்தினால் இந்த ஆனந்தத்திற்குக் குறைவு ஏற்பட்டால்...' அதனால் நானேக்காலை அவர்களிடம் என் நடத்தை யில் ஒரு மாறுதலுமில்லை. இனி இந்த ஊர்ப்பக்கமே வரவில்லை. 'என்று சொல்லிவிடுவது!' என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். மறுகணமே அதிர்ச்சிகளும்படி, சிவஸ்வாமி ஒலிபெருக்கியில் பேசிவிட்டான். அதிருக்கட்டும், நீ குழந்தையுடன் ஆடப்போகும் விஷயத்தை என்னிடம் ஏன் சொல்லவில்லை?

'நட்டுவனார் சொல்லியிருப்பாரென்று நினைத்தேன். மேலும் நீங்கள் என் கண்களில் அகப்படவேயில்லை. மத்யானம் குழந்தை அழுதாள், அவளை அணைத்துக்கொண்டு தூங்கப் போய்விட்டேன். எழுந்தவுடன் உங்களுடன் பேச அவகாசமில்லை அவ்வளவுதான்.'

'என் மனதிற்கு மூர்த்தியுடன் சேர்ந்து வேண்டுமென்று செய்த ஏற்பாடு' என்று தோன்றியது. மனதில் புயல் தோன்றியது. அதுவீச, வித்வானிடம் 'மனைவியாகப் போகிறாள்' என்று எகதாளமாகச் சொன்னான் மூர்த்தி. பழைய குரோதம் தலையெடுத்தது. அவனுடன் நின்று நீ பேசியதும் பொறுக்கமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது' என்று முடிக்குமுன்,

'கன்னம் பதம்பார்க்கப்பட்டது. கல்யாணம் முடிவாயிற்று' என்று சிரித்தவாறு கூறியபடி தன் கன்னத்தைத் தடவும் கையைத் தன் கையாலெடுத்துக்கொண்டாள்.

'காலைக்குள் கன்னம் சரியாகாது, என்ன சொல்லுவாய்?'

'கவலைப்படாதீர்கள். கையைவைத்துப் படுத்து விட்டேன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுவேன்.

'அதுவிஷயம் சிவஸ்வாமியை ஏமாற்றமுடியாது. மிருதுவான உன் விரலெங்கே, உறுதி கொண்ட தடித்த என் விரலெங்கே?'

'அதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். எல்லோர் முன்னிலையிலும், கன்னத்தில் என்ன?' என்று கேட்டுவிடுங்கள் போதும். இது போகட்

டும். நானே நாம் போவதாக இருந்தால் பாக்கி நான் உத்ஸவம்?'

'இது விஷயமென்று தெரிந்துவிட்டால் ஊரே ஒத்துக்கொண்டுவிடும். நான் ராமச்சந்திர மூர்த்தியை விடுவதாக இருந்தாலும் அவர் என்னை விடுவதாக இல்லை. தெய்வச் செயலும் விதிக்குள் அடங்கிவிடும் போலும். ஸ்ரீநாத சர்மாவின் இரண்டாவது பரிசும் பெற்ற பிறகே கல்யாணம் என்பது என் லக்ஷ்யம். கேவல உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுத்ததினால் அது நிறைவேற முடியவில்லை.'

'ஏன் அப்படி? இப்பொழுதும் நீங்கள் நினைத்தால் செய்ய முடியாதா?'

'இனிமேல் முடியாது ஹேமா. மனக்கட்டுப்பாடு தளர்ந்துவிட்டது. ஆனால் ஒரு விஷயம் மட்டும் நிச்சயம். கல்யாணமாகி, குடும்ப வாழ்க்கையிலிருப்பதாலும் உனது நடனம் மட்டும் நடந்து கொண்டேயிருக்கும். அந்த லக்ஷ்யம் மட்டும் மாறாது.'

'சந்தோஷம். நான் வேண்டுவதும் அதுவே தான். ஒரு விஷயம் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சினிமாவில் நாட்டியமாடியது அதுவே முதலாகவும் கடைசியாகவுமிருக்கட்டும். இனிமேல் வேண்டாம். அந்த ஆசாமி நேற்று உங்களிடம் அடுத்த படத்தில் ஆட வேண்டுமென்று கேட்டதாகவும் நீங்கள் பார்க்கலாம் என்று சொன்னதாகவும் மூர்த்தி சொன்னான்.'

'சொன்னது உண்மை. உனக்கு இஷ்டமில்லாவிடில் வேண்டாம். அந்த ஒரு படத்திலேயே நம்ம பங்கு லாபம் ஒன்றரை லக்ஷம் என்றால் பார்த்துக்கொள். அம்மாவிடம் அன்று கேட்ட தாபச் சொற்கள்? இன்று அவளே ஆனந்தமடைகிறாள்.

'நீங்கள் பங்கெடுப்பது பற்றி நான் தடுக்கவில்லை.'

'உன் நடனம் இல்லையேல் பங்கு எடுத்தால் அவ்வளவு தான். அம்மா கவலை உண்மையாகிவிடும் சற்று நேரம் ஊடுருவிப் பார்த்த வண்ணமிருந்தார்கள். சற்றுப் பொறுத்து, 'ஹேமா!' என்றான் அன்பு ததும்ப.

'என்ன?'

'இன்று இரவு பன்னிரண்டு மணி அடிக்கும் வரை இவ்வளவு சமீபத்தில் நமது கொள்கை மாறும்' என்று நினைக்கவில்லை.

'என் மனமும் அப்படித்தானிருந்தது. ஆனால் அம்மா இன்று மனம் நொந்து கண்ணீர் விட்டார். (நடந்த விஷயத்தைக்கூறி) பெரியவர்கள் கடுஞ்சொற்களும் ஆசியாக அமைந்துவிடுகின்றன.'

(தொடரும்)

வெண்மையாக

சலவை செய்யப்
பட்டுள்ளன

பிரகாசமாக

சலவை செய்யப்
பட்டுள்ளன

**ஸன்லைட்
சோப்பினால் தான்**

துணிகளை
அடித்துத் துவைக்காமலே
வெண்மையாகவும்
பிரகாசமாகவும்
சலவை செய்கிறது!

இணையில்லா
வாசனை
குயாரிப்புகள்

டி.எஸ்.ஆர்.
அரைக்கீரை விதை தைலம்
சந்தனத்
தைலம்
கோருஸ் ஹேர்
ஆயில்

டி.எஸ்.ஆர். & கோ., கும்பகோணம்.

The advertisement features a central illustration of a woman with long, dark, wavy hair, wearing a yellow and green sari, looking thoughtfully at the viewer. To her left is a box of 'GOKUL HAIR OIL' with a decorative label. Below the woman are two tins of 'T.S.R. & CO. Sandanathi Thailam' and 'T.S.R. & CO. Araikeerai Thailam', both labeled 'KUMBAKONAM'. A large yellow banner on the right contains the text 'டி.எஸ்.ஆர்.' and 'அரைக்கீரை விதை தைலம் சந்தனத் தைலம் கோருஸ் ஹேர் ஆயில்'. The bottom of the advertisement has the text 'டி.எஸ்.ஆர். & கோ., கும்பகோணம்.' and 'FAS.' in the bottom right corner.